JAARGANG No. 7824 VRIJDAG 24 MAART 1950 ACHT PAGINAS

AMIGOE DI CURAÇAO

TAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

blad verschijnt niet op Zon- en feestdagen. Abonnementsprijs
Curaçao en Bonaire f 2.—, Aruba, Suriname en de Bovenwindsc
landen f 2.50, buitenland f 3.— per maand, bij vooruitbetaling.
Advertentieprijs f 1.—, f 1.25 en f 2.— per cm. kolomlengte.

Hoofdred.: Ad. Versney
Uitgave van de N.V. Paulusdrukkerij, te Willemstad, Curaçao
Adres: Redactie en Administratie: Consciëntiesteeg 27 — 29
Postbus no. 80, tel Administratie 3550. Redactie 3858

Agent voor Aruba, Oranjestad, Arturo M. Arends, Korteweg, postbus 19; voor Aruba San Nicolas. G. D. Hofstee. Bankiers Hollandse Bank Unie, N.V Maduro & Curiel's Bank, beide te Willemstad, Curaçao.

Australië gaat afrekenen met de communisten

Ernstige stakingsongeregeldheden in Italië

Eisenhower over de Amerikaanse verdediging

ARBEIDERSONRUST IN AUSTRALIE.

Canberra — In een proclamatie heeft de Australische gouverneur-generaal bekend gemaakt, dat de wet voor speciale misdrijven toegepast zal worden bij de bestrijding van onrust onder de arbeiders. In de proclamatie heet het, dat door de toestand van ernstige industriële onrust in Australië heerst, waardoor de handel en het verkeer met andere landen bedreigd worden. Bovengenoemde wet geeft de regering ver-strekkende bevoegdheid in noodgevallen, o.m. tot onmiddellijke arrestaties en het verbieden van bijeenkomsten.

Premier Menzies heeft in het Huis van Afgevaardigden verklaard, dat degenen, die overtredingen begaan, als in de proclamatie bedoeld, tot gevangenisstraf kunnen worden veroordeeld en, indien zij niet in Australië geboren zijn, gedeporteerd kunnen worden. „Wij zullen hier eens en voor al met de communisten afrekenen", aldus Menzies. Binnenkort zou een wet worden ingediend ter bestrijding van het communisme. Door de bij proclamatie aan de regering verleende bevoegdheden kan zij optreden tegen verraad, sabotage, aanzetten tot revolutie, beledigingen van de regering en verval. Voor sommige gevallen als verraad kan de doodstraf worden uitgesproken. Stakingen, die de laatste drie weken in de rijke kolengebieden van Nieuw-Noord-Zuid-Wales geheerst hebben, bedreigen de staalindustrie met een ...

In de staat Victoria is het personeel van de trams reeds sinds februari in staking.

Menzies gewaagde met name van de staking, die de scheepvaart aan de kust van Queensland heeft gedesorganiseerd. In Brisbane worden reeds 12 schepen door de staking vastgehouden en dit aantal zou vandaag nog stijgen, aldus Menzies, die de communisten de aanstichters en leiders van de moeilijkheden noemde.

CONFERENTIE IN CANBERRA

Londen — Van gezaghebbende zijde wordt verklaard, dat de landen van het Britse Gemenebest in Mei in Canberra plannen zullen bespreken vóór een conferentie van ministers over zaken betreffende het Zuidelijk gebied van de Pacific en het Verre Oosten.

AMERIKAANSE BOMMENWERPER NEERGESTORT.

New York — Eén van Amerika's nieuwe lange afstandsbommenwerpers, een B-50, is gisteren met 10 personen in Arizona neergestort. Volgens de eerste berichten zijn ten minste negen personen omgekomen.

Bij New York is een militair transportvliegtuig in een sneeuwstorm verongelukt. Eén inzittende werd gedood.

ARGENTIJNS VLIEGTUIG VERMIST.

Buenos Aires — Het Argentijnse ministerie van luchtvaart meldt, dat sedert Woensdagmiddag een militair vliegtuig met 11 man wordt vermist. Het vliegtuig was op een oefenvlucht.

POLITIE BEZET ITALIAANS STADJE.

San Severo — Enkele duizenden manschappen politie- en militairen hebben gisteren het Zuiditaliaanse stadje San Severo bezet. Eerder op de dag was er een gevecht tussen 4000 demonstrerende stakers en de politie. Vijf agenten werden afgeranseld en vijf andere zijn ontwapend. De stakers, die protesteerden tegen de dood van een betoger, die Dinsdag in Parma door de politie was neergeschoten, wierpen barricaden op in de straten en gooiden met handgranaten naar de politie. De in allerij aangerukte politie-versterking met pantserwagens ruimde de barricaden op en verspreidde de stakers. Er werden 70 personen gearresteerd; twaalf agenten en 20 betogers zijn gewond. De bureaux van de communistische partij en van het vakverbond zijn bezet. Volgens de politie is de toestand in het stadje thans gespannen, doch rustig. In andere steden in het gebied van Foggia komen hier en daar relletjes voor. In de buurt van Velletri in de provincie Rome hebben enige honderden arbeiders een fabriek van springstoffen bezet naar aanleiding van een besluit van de directie het bedrijf te sluiten. De algemene staking in Parma verliep gisteren rustig.

EISENHOWER OVER VREDE EN ONTWAPENING.

New York — Generaal Eisenhower heeft in een redevoering te New York verklaard, dat Amerika zich in sommige opzichten verder ontwapend heeft dan hij uit een oogpunt van veiligheid raadzaam achtte. Zolang een mogendheid een militair apparaat opbouwt, dat groter is dan voor redelijke veiligheid nodig, blijft een agressie-oorlog een voortdurende bedreiging van de vreedzame landen, aldus Eisenhower, die hierbij kennelijk op Rusland doelde. Hij waarschuwde tegen de neiging om onze vrienden onder de Westerse landen af te schrijven, omdat zij zwak in aantal en bewapening waren. Hij noemde het absurd om de hoop op vrede op te geven, omdat er een reusachtige macht in de wereld is, die schijnt te streven naar overweldiging van zoveel mogelijk gebied en mensen. Het was veel beter een mogelijke vernietigingsoorlog te risqueren, dan naar een vrede te streven, die zeker de ideeën en de idealen van de vrije mens zal vernietigen.

Eisenhower deed een beroep op de mensen zich niet te verbeelden, dat de vrede bereikt kan worden alleen door bijeenkomsten van vooraanstaande personen. Een duurzame vrede zou slechts kunnen worden gebouwd op rechtvaardigheid en vrijheid voor alle mensen van goede wil, die worden gesteund door een algemeen aanvaarde en gerespecteerde politiemacht van alle landen.

Tenslotte zeide de generaal, dat, terwijl de toestand in de wereld veel beter is dan velen denken, zwakheid tegenover de Sovjet-Unie bijna even misdadig is als een oorlog zelf.

OOST DUITSLAND WENST GEEN ALGEMENE VERKIEZINGEN.

Berlijn — De perschef van de Oostduitse regering heeft het voorstel van de Westduitse regering tot het houden van verkiezingen voor geheel Duitsland rondweg van de hand gewezen. „Dergelijke verkiezingen zouden verraad van Duitsland betekenen".

DE PINKSTER JEUGD-OPTOCHT IN BERLIJN.

Berlijn — De secretaris van het bestuur van de onder communistische leiding staande Vrije Duitse Jeugdbeweging heeft bekend gemaakt, dat het plan tot het houden van een mars door West-Berlijn met Pinksteren niet zonder toestemming van de Westelijke autoriteiten zal worden uitgevoerd. Indien de toestemming zou worden geweigerd, zouden de gedeelten van Berlijn, die niet door de Amerikaanse tanks worden bestreken, zeker groot genoeg zijn voor een overweldigende demonstratie voor de vrede en de vooruitgang, aldus de secretaris.

ZELFMOORDPOGING IN DE SINT PIETER.

Vaticaanstad — Een werkloze ex-officier van de Italiaanse luchtmacht is gisteren van de 60 meter hoge fluister-galerij in de koepel van de Sint Pieterkerk gesprongen, doch bleef enkele meters boven de marmeren vloer voor het pauselijk altaar hangen aan een touw, dat hij onder zijn armen gebonden had. De pelgrims, die voor het altaar geknield lagen, gilden van schrik. De man, de 28-jarige Franco Zucconi, had vóór zijn sprong het touw onder zijn armen gebonden en aan de ijzeren ballustrade van de galerij vastgehaakt. Toen hij neerstortte, vielen twee brieven uit zijn zak. De een was geadresseerd aan de Paus, de andere aan de Italiaanse pers. Hierin vroeg hij de wereld aandacht te schenken aan zijn wanhopige toestand en als het touw niet brak hem werk te geven. Zucconi is door de garde van het Vaticaan gearresteerd en aan de Italiaanse politie uitgeleverd. De fluistergalerij is een gezochte plaats voor zelfmoordenaars. Het vorig jaar Augustus moest de Sint Pieter opnieuw geconsacreerd worden omdat een onderwijzer van de galerij was gesprongen en te pletter viel. Later wordt gemeld, dat de Paus aan Zucconi 10.000 lire heeft gezonden.

AARDOLIE PRODUCTIE

De productie van ruwe aardolie in Nederland was volgens het Centraal Bureau voor de Statistiek in Januari 48.794 ton tegen 52.228 in December en 50.884 in Januari 1949. Het maandgemiddelde bedroeg in 1949 t/m 1949 resp. 5.217, 17.724, 41.925 en 51.745 ton.

Errata

In onze „Nieuwe gezichtspunten" van gisteren hebben wij blijkbaar even met de ogen geknipperd, en het is ons daardoor ontgaan, dat het Ontwerp- Oppenheim als gewijzigd door Gouverneur P. Kasteel thans niet meer aanhangig is.

Het heeft inderdaad jaren lang gehangen tot 1948, doch is na het verschijnen van het Plan van Poelje ingetrokken.

Wij zullen ons best doen in de toekomst niet meer met de ogen te knipperen, welke nieuwe gezichtspunten er ook geopend mogen worden.

Den Haag antwoordt:

Naar aanleiding van het telegram van de Staten terzake het zenden van een delegatie naar de Nederlandse Antillen heeft de Nederlandse Regering de Staten telegrafisch doen weten, dat geen resultaten verwacht worden van het zenden van gemachtigden. Over de zetelverdeling werd uitputtend overleg gepleegd, terwijl het beroepsrecht uit het ontwerp gelicht is. Slechts wanneer in de practijk behoefte aan een beroepsrecht mocht blijken, zal dit bij Algemene Maatregel van Bestuur geregeld kunnen worden. Eerstdaags is indiening van dit wetsontwerp bij de Raad van State te verwachten, terwijl GELIJKTIJDIG de eilandregeling zal worden aangeboden.

De Regering handhaaft gelijktijdig optreden van nieuwe staten en eilandraden, aan bovenstaande kan nog worden toegevoegd, dat de Regering regeling van de zetelverdeling bij Algemene Maatregel van Bestuur ingevolge overleg met de delegaties, zoals in het advies der Staten wordt voorgesteld, NIET verantwoord acht.

Zij is niet bereid een zodanige belangrijke beslissing aan de Staten-Generaal te onttrekken. De in het oorspronkelijk concept advies gedane voorstel ten aanzien van de leden van de Bovenwindse Eilanden en buitengewone leden voor Bonaire worden in het ontwerp niet overgenomen. Er bestaat echter geen bezwaar om bij landsverordening de gelegenheid te openen om gedelegeerden met adviserende stem voor die eilanden, al dan niet in speciale gevallen, toe te voegen. Wat betreft het beroepsrecht had de Regering de vrees, enig eilandsgebied te kort zou worden gedaan, weg willen nemen door het beroep op de Kroon.

Nu de Staten unaniem daartegen bezwaar hebben, zal de Regering dit beroepsrecht niet in het ontwerp opnemen.

Het voorstel dat door de Staten op dit punt werd gedaan, is echter onaanvaardbaar. Het heeft een heel ander karakter dan het beroepsrecht en draagt bovendien de kiemen in zich van ontbinding van de Nederlandse Antillen.

Uit dit voorstel blijkt niettemin, dat bij de Staten het verlangen bestaat te voorkomen, dat eilandsgebieden zich ernstig geschaad achten ten gevolge van een verordening. De Regering verklaart zich ten volle bereid een voorziening te treffen, indien eerlang daaraan behoefte bestaat. Daarom is zij voornemens thans de volgen bepaling op te nemen: „Indien de belangen der eilandsgebieden dit vorderen, worden bij „Algemene Maatregel van Bestuur" regels gesteld omtrent de gevallen, waarin desverzocht vaststelling der goedgekeurde ontwerpen landsverordening niet zal geschieden dan na goedkeuring van een daarbij aan te wijzen instantie."

het nieuws van vandaag

In ons blad van gisteren hebben wij aangetekend, dat de nieuwe gezichtspunten welke het zenden van een delegatie of het laten komen van een delegatie uit den Haag naar hier zouden moeten rechtvaardigen, en niet worden genoemd en in wezen niet bestaan.

Wij koesteren daarbij nog andere bedenkingen. Wanneer wij ons de tekst van het bewuste telegram nog herinneren, dan is daarin sprake van het overkomen van een delegatie uit Nederland ten einde in overleg met de Staten te treden „voor beter onderling begrip" en voorts dat alle kosten dezer delegatie voor rekening komen van de Nederlandse Antillen zonder zich uit practische overwegingen eerst af te vragen, hoe groot deze delegatie wel zal worden.

De serieuze criticaster moet wel de indruk krijgen, dat de Staten in de laatste tijd in het geheel geen begrip meer schijnen te hebben overgehouden voor de verhoudingen in een democratische rechtsstaat.

Want zijn de Statenleden nu werkelijk zo naïef, dat zij niet weten, dat de legislatieve onmogelijk buiten de executieve om — in casu de gouverneur, die nog steeds voor het beleid in de Nederlandse Antillen verantwoordelijk is — over de landsmiddelen mag beschikken?

Wanneer men deze kosten persoonlijk moest dragen, dan geloven wij haast zeker te kunnen zeggen, dat met de uitgaven wel anders zou worden omgesprongen.

Al te veel zien wij het gebeuren — de haven millioenen waren daar een treffend voorbeeld van — dat wel wat al te lichtvaardig met de gelden van de gemeenschap wordt omgesprongen zodra het in de partij politieke kraam te pas komt.

Niemand van de Statenleden, die vóór de afvaardiging van deze delegatie heeft gestemd kon op dat onsterfelijk „historisch" moment de noodzaak van een delegatie aantonen.

De oppositie, en met name de K.V.P. stemde vóór het *laten — komen van een Nederlandse delegatie*, om daardoor in ieder geval het gevaarlijk experiment van het *laten gaan van een Antilliaanse delegatie* te voorkomen.

En de coalitie zag in de delegatie uit Nederland niet veel meer dan het sparen van de kool en de geit. Immers, het advies van de Staten was nauwelijks weg, de regering had zijn mening over het laatste advies nog niet eens bekend gemaakt en toch wilde men overleg plegen. Overleg plegen voor een beter onderling begrip.

Wij met onze misschien aldedaagse nuchterheid kunnen niet blind zijn voor het ridicule van dit overleg, vooral wanneer men bedenkt dat de Staten bijvoorbeeld op de argumenten der Regering met betrekking tot de wijziging der zetelverdeling geen enkel tegen argument hebben weten aan te voeren, integendeel, men heeft de kop in het zand gestoken en art. 78 eenvoudig aan de diyi-divi boom opgehangen.

Men had bezwaar tegen het beroep op de kroon. Voordat „Het Plein" deze bezwaren had overwogen, dringt men aan op een overleg met een delegatie, zonder af te wachten totdat de Regering haar standpunt had bekend gemaakt.

• • •

Uw kroniek schrijver van „Het Nieuws Van Vandaag" is er nu wel van overtuigd dat de Nederlandse Regering met betrekking tot de zetelverdeling voldoende is ingelicht. Hij is er ook van overtuigd dat de Regering alles heeft gedaan wat recht en billijk is om, rekening houdend met de belangen van de eilanden, in dit labyrinth klaarheid te brengen.

Eerst heeft den Haag het geprobeerd met een Twee-Kamersstelsel, en daarna met een ontwerp, waarin het beroep op de Kroon is opgenomen.

Genoeg constructief materiaal, waar wij slechts tegenover konden plaatsen: veel geharrewar, een novum in de vorm van de bevoegdheden om alle zaken, die centraal geregeld moeten worden, des gewenst tot eilandscompetentie te degraderen en die in feite neerkomen op een kiem van ontbinding der Nederlandse Antillen.

• • •

Wanneer de Staten inderdaad van plan zijn overleg te plegen tot het bereiken van een beter onderling begrip, dan is het gewenst, dat de Staten eerst de punten aangeven, waarover zij overleg willen plegen met mededeling van hun standpunt terzake met kracht van argumenten.

Gebeurt dit niet, dan is elk overleg nutteloos. Men kan dan beter de kosten van zowel de uitzending als de overkomst van een delegatie besparen. Want een harmonische samenwerking zal illusoir blijven.

De Regering zal dan ook goed doen hiermede rekening te houden alvorens op dit voorstel van de coalitie in te gaan om de zaak niet nodeloos op de lange baan te schuiven.

Bovenstaande beschouwing, mitsgaders ons hoofdartikel „Op de lange baan", zijn ons uit de pen gevloeid voordat wij in het bezit kwamen van de tekst van het antwoord telegram van de minister. De lezer diene daarmede rekening te houden. — Red.

...echt tot het hart

Niet door de aard, doch de wijze waarop de arbeid verricht, staat het werk ... een hoger dan de ander.

CURAÇAO

HET VERKEER EIST ZIJN TOL.

Gisteren heeft er weer een ernstige ongeluk plaats gehad op de weg bij de R.K. Kerk op Gr. Kwartier, waar een 8-jarig Portugees jongentje L. de Nobega het slachtoffer werd.

Spelend met een bal liep hij plotseling de rijweg over en kwam voor een rijdende auto terecht, die het kind tegen de grond smakte. De chauffeur remde onmiddelijk af.

In zeer zorgwekkende toestand werd hij naar de dokterskamer vervoerd en later naar het St. Elisabethgasthuis, waar hij gisteravond om kwart over acht aan de bekomen verwondingen is overleden.

Dokter Bottino van de C.P.I. M. verleende de eerste hulp. De politie stelt een nader onderzoek in.

NAAR NEDERLAND.

Mr. G. H. J. Abelm en E. P. Tervooren, leden van de financieel-economische commissie, zijn gisteravond per KLM naar Nederland vertrokken. De overige leden dier commissie vertrekken Dinsdag a.s. Ook mr. v.d. Giesen, wnd. directeur van de Bruynzeelfabrieken te Zaandam is gisteravond vertrokken.

FRANCISCO DE MIRANDA'S GEBOORTEDAG.

In de „Soc. Bolivariana" zal op Dinsdagavond 20.15 de 200-ste geboortedag van generalissimo Francisco de Miranda plechtig herdacht worden.

Tevens zal een schilderij van deze grote vrijheidsheld worden onthuld. Z. Exc. gouverneur Peters zal deze plechtigheid bijwonen.

CURSUS WELPENLEIDSTERS KATH. VERKENNERS.

Naar wij vernemen zal Zaterdag 25 Maart een korte cursus aanvangen voor welpenleidsters. De cursus wordt gegeven in vier bijeenkomsten door twee commissaressen voor welpen in de

Kath. Padvindersbeweging. De cursus is nog lang niet vol. Ieder die iets voelt voor het welpen spel van de padvindstersbeweging is welkom.

Meisjes (boven 18 jaar), wie kan er nog zoveel enthousiasme, zoveel sociaal gevoel, zoveel meeleven met onze jeugd, zoveel moed en durf op brengen om zich voor deze cursus te laten inschrijven? Veel jongens verdringen zich om asjeblieft welp te mogen worden en later kath. verkenner. Zij krijgen steeds als antwoord: „Er is geen plaats, de horde is vol". Te weinig leidsters.

Deze inleidingscursus begint Zaterdag 25 Maart om 5 uur n.m. Alle deelneemsters worden verzocht dan aanwezig te willen zijn. Gouverneur van Lansberggeweg 11. Aan dit adres zijn ook nadere inlichtingen te bekomen.

UIT HET DAGBOEK DER VERKEERSPOLITIE.

Op het Brionplein reed gistermorgen een truck van de R.D. tegen een muur aan en liep lichte schade op.

Drie personen werden nog bekeurd wegens verkeersovertredingen.

JAARVERSLAG VAN DE MANUFACTURERS LIFE.

De Manufacturers Life Verzekerings Maatschappij bericht, dat de lopende verzekeringen $ 1.185.000.000 bedragen.

Uitbetalingen gedaan aan polishouders op grond van hunne contracten bedroegen $ 23 millioen en werden gedaan aan begunstigden en polishouders wegens sterfgevallen, afgelopen verzekeringen, lijfrenten en andere voordelen vervat in de polissen met inbegrip van 2¾ millioen aan dividend aan polishouders.

De bezittingen van de Maatschappij groeiden aan tot $ 378 millioen. Gouvernementsobligaties en door het Gouvernement gegarandeerde obligaties vertegenwoordigen 30% hiervan; effecten van Maatschappijen en gemeenteobligaties 36%. De Hypotheken vertegenwoordigen 15% en Effecten 9%.

De op Bezittingen verdiende interest bedroeg 4.02%, een verbetering vergeleken met de rentevoet van 3.79% van het vorig jaar; deze vermeerdering is te danken aan zekere verandering in de samenstelling van de beleggingen.

Het sterftecijfer was zeer gunstig en de Reserve voor Onvoorziene Omstandigheden en Surplus bedragen thans $ 22,294, 543.

HOE WARM HET WAS.

De max. temp. van gisteren was 29° C (89.2° F) terwijl de min. temp. 24° C (75.2° F) bedroeg.

SCHEEPVAART-BERICHTEN.

23 Maart.

P & T Seafarer van Pto. Cabello naar Cristobal; *Spurt* naar Barbados; *Tropic* naar Hull; *Dieppe* van Cristobal naar Liverpool; *Carbet* van Pto. Cabello naar Maracaibo; *Margrethe Bakke* van Pto. Cabello; *Hestia* van Barranquilla; *Eloisa* naar La Guayra.

VERLENGING K.L.M. WEEKEND-RETOURS MET PASEN.

De K.L.M. deelt ons mede, dat in verband met Pasen de weekend-retours tussen Curaçao — Aruba en Bonaire tijdelijk een langere geldigheidsduur zullen krijgen.

Deze gereduceerde retours blijven geldig vanaf Vrijdag 7 April tot en met Dinsdag 11 April.

Teneinde de reizigers uit Curaçao tevens de mogelijkheid te bieden om met de Pasen een langer weekend op Bonaire door te brengen en ditzelfde mogelijk te maken voor de Bonairianen, die een bezoek aan Curaçao brengen, zal op Paasmaandag 10 April de dienst Curaçao — Bonaire v.v. van des ochtends naar des middags worden verlegd. De dienstregeling wordt dan: vertrek Curaçao 16.00, aankomst Bonaire 16.30, vertrek Bonaire 17.00, aankomst Curaçao 17.30.

JPF-NIEUWS.

Het Bestuur v.d. JPF schrijft ons:

Dat onze landgenoot Artie Treurniet goed met de camera overweg kon, was ons reeds lang duidelijk; het deed prettig aan dat de plaatselijke pers aan zijn opnamen over de komst van de Prins op Curaçao zo'n bijzondere aandacht besteedde. Natuurlijk wilden de leden daarna gaarne meer genieten van de kunst van onze Artie en zo organiseerde het Bestuur een filmavond, waarop Treurniet zijn kunst demonstreren zou.

Wat te verwachten was, gebeurde: het werd een waar succes. De opnamen over het bezoek van Prins Bernhard, gekoppeld aan de viering van het carnavalsfeest, toonde ons Curaçao in een nieuw gewaad, een kleed, dit eiland omhangen door de kunstenaar, waardoor het nog meer voor ons ging leven en waarbij velen extra genoten, als ze vriend of bloedverwant op het witte doek zagen verschijnen.

De clou van de avond was echter de Suriname-film. Met echte kennersblik had Treurniet de mooie plekjes uitgezocht en op schitterende wijze verfilmd, b.v. Morgenstond met zijn prachtige lelies. Het doet ons genoegen, dat de heer Treurniet zich bereid verklaarde de Suriname-film nogmaals af te draaien en wel ten behoeve van de jeugd. Dit zal plaatsvinden op *Zondag, 26 Maart* a.s. te zes uur n.m. op de Kindermiddag. We wekken de kinderen op aanwezig te zijn, teneinde de bekende plekjes weer te zien.

Voor de volwassenen zal de film hoogstwaarschijnlijk nogmaals in Suriname-dorp worden afgedraaid, waarover later meer.

Op 1 Maart komt er weer een debat-avond. Dan zullen Dr. de la Fuente en de heer P. MacDonald in de club spreken en daarbij behorende films afdraaien. Nadere bijzonderheden per advertentie.

Aruba heeft meermalen genoten van de z.g. Sranan-netie's. Onze landgenoten zullen op een weekeind naar Curaçao trekken, teneinde onze leden te doen meegenieten van deze kunst. Ter dekking van de kosten zal dan entree geheven worden. Ook hierover zal per advertentie een nadere uiteenzetting volgen. De mogelijkheid bestaat, dat deze avond op 1 April plaatsvindt.

Wij hopen, dat de leden blijk van belangstelling zullen geven bij deze gebeurtenissen.

Het Bestuur.

STEENRIJK HOORDE DE K.V.P.

Het terrein van de strijd was haast te mooi voor een slagveld. De nieuwe school van de Fraters, een monument van de goede zorg van het Gouvernement voor het onderwijs onzer jeugd, lag met zijn vleugels wijd open gespreid, om diegenen te ontvangen, die constant hun stem verheffen tegen de valse propaganda, als zou er in het verleden niets gedaan zijn.

Om diegenen te ontvangen, die door hun erkenning van het goede uit het verleden de beste garantie geven, dat zij ook in de toekomst voor de ware vooruitgang van Curaçao willen werken.

De heer J. Jonkhout, de onvermoeide voorvechter van wat wij zingen in het lied:
„Roomsen in huis, Roomsen
ook daarbuiten,
Schamen wij ons nooit voor
de eervolle keus",
wees hier dan ook op in de toespraak, waarmee hij om 8.15 de vergadering voor honderden aanwezigen opende: deze school kon vandaag aan de dag zo schoon niet zijn, als het onderwijs, dat wij vroeger in heel wat bescheidener gebouwen gehad hebben, niet zo goed geweest was.

Na hem namen het woord de dames, Mevr. M. Jonkhout en C. Hellmund; Mej. R. Panneflek en A. Rigaud.

Tevens de Voorzitter van de Partij, de heer D. L. Capriles en P. M. Möhlmann.

Om 10 voor elf werd de vergadering gesloten en werd afscheid genomen tot Woensdag a.s. op Jandoret.

HOE DE ANTILLEN SPAARDEN

In Februari werd op de Postspaarbank totaal f. 263.198,64 ingelegd en f. 220.899,04 terugbetaald.

Deze getallen zijn voor Curaçao f. 190.932,53 (167.977,24); Aruba f. 46..000,86 (29.708,79); Bonaire f. 13.232,25 (3.844); Saba f. 2.432 (3.625,01); St. Maarten r. 1008.50 (7.690) en Eustatius f. 592,50 (7.954).

De tussen haakjes geplaatste getallen geven de terugbetalingen aan.

DE FILMVOORSTELLING IN WEST-END

Wij maken de bezoekers van West-End erop attent dat er hedenavond en ook morgenavond maar één voorstelling is. Dit in verband met de lange speeltijd van de mooie film Red Shoes. Deze voorstelling vangt om acht uur aan.

DIEFSTAL

Een bewoner van Coraal Tobaco deed aangifte dat hij 35 meter trankeergaas miste.

In verband met deze dieftal hield de politie een manspersoon aan die voor verder onderzoek werd ingesloten.

DE GELE KOORTS IN BOLIVIA.

Buenos Aires — In een me[...]deling uit Buenos Aires w[...] gisteren beweerd, dat de g[...] koorts-epidemie in het Zuid[...] van Bolivia veel erger is d[...] officieel werd toegegeven en [...] meer dan 300.000 personen [...] voorzorg zijn ingeënt. Deze v[...]klaring, die werd afgelegd d[...] de minister van gezondheid v[...] Argentinië, zeide, dat er meer [...]den zijn gevallen dan de 500, [...] door de autoriteiten in Boliv[...] werden toegegeven. Hij zeide, [...] een Argentijnse missie, die in [...] afgelopen maand een bezo[...] heeft gebracht aan de grensge[...]den, 34 gevallen constateer[...] waarvan 7 met dodelijke aflo[...] aan de Argentijnse kant van [...] grens.

AMBTENAAR EN STAATSBESTUUR

De ambtenaar neemt een belangrijke plaats in de Maatschappij in

De taak en betekenis van de landsdienaren

De ambtenaar heeft — tenminste in Nederland, — het twijfelachtig voorrecht voortdurend in het centrum van de publieke belangstelling te staan. Een belangstelling die doorgaans tamelijk critisch van aard is en zich vaak in spot uit. Conférenciers vertellen grapjes over ambtenaren en ambtenarij, soms worden liedjes op hen gezongen en permanent klinkt het geroep om „inkrimping van het ambtenarenapparaat". Tijdens en vlak na de oorlog gingen er vele verhalen over de corruptie der ambtenaren, hun „vriendendiensten", hun bureaucratie. Een Amsterdams hoogleraar had, reeds vóór 1940, de gewoonte de volgende karakterisering van het — z.i. te grote — ambtelijk apparaat te geven: „ambtenarij — letterknechterij — paperasserie — artikelenvering". Het is, alles bijeen, heel wat en veel moois is er niet bij: En toch, al deze aanvallen en al deze critiek — terecht, overdreven of onjuist — bewijzen eigenijk maar één ding onweerlegbaar: de grote belangrijkheid van de ambtenaar als zodanig.

Het is juist deze belangrijkheid, die telkens weer de ambtenaar in de schijnwerper van de publieke belangstelling brengt. Want, men vergete het niet, bijna elk contact tussen burger en overheid breng de ambtenaar naar voren; iedere handeling, ieder initiatief van de overheid wordt practisch steeds uitgevoerd door de ambtenaar. En het zijn werkelijk niet alleen uitvoerende en ondergeschikte posities, die door de ambtenaren worden ingenomen. Talrijke nieuwe plannen, of zij wetsontwerpen betreffen of publieke werken, of zij van economische of culturele aard zijn, zijn mede door ambtenaren ontworpen en uitgedacht. Het gehele apparaat van stad en land, van justitie en volksgezondheid, van onderwijs en van landsverdediging, valt tenslotte voor een zeer groot deel samen met datgene wat men „de ambtelijke wereld" noemt. Daarom is het gehalte van het ambtelijk apparaat, zijn kunde, onkreukbaarheid, initiatief en voortvarendheid zo belangrijk voor het gehele nationale leven. Maar bovendien is het van betekenis de plaats van de ambtenaar in het nationale, staatkundige leven vast te stellen. Het is n.l. in laatste instantie afhankelijk van het antwoord op deze laatste vraag, of men met een „rechtsstaat" te maken heeft, dan wel met een ambtenaren- en politie-staat.

De politiek.

Daar is in de eerste plaats de politiek. Natuurlijk is ieder ambtenaar tevens staatsburger, en als particulier zal hij niet alleen een politieke overtuiging belijden, maar misschien ook wel actief organiserend of propagandistisch zijn krachten aan een bepaalde partij wijden. Daartegen is geen enkel bezwaar. Integendeel: een man, die zich als staatsburger rekenschap geeft van zijn politieke verantwoordelijkheid, zal dikwijls voor een overheidsfunctie uitermate geschikt blijven. Bezwaren komen pas aan de orde, als de politieke overtuiging van de ambtenaar of zijn activiteit als politicus, zich tegen de bestaande orde in staat en samenleving gaan richten op een wijze die deze orde op zichzelf aantast. Het is dus niet ongeoorloofd als een ambtenaar b.v. tegenstander is van het privaatbezit der productiemiddelen, of voorstander is van afschaffing der Eerste Kamer, maar wèl is ontoelaatbaar, dat een ambtenaar lid ener partij zou zijn, die gewapende revolutie propageert of invoering der dictatuur. Zo werden in Nederland in de jaren vóór 1940 de leden der N.S.B. uit ambtelijke functies geweerd, omdat zij zich tegenstander betoonden van de grondbeginselen der democratische orde en derhalve niet deze zelfde orde in een ambtelijke functie naar behoren zouden kunnen dienen. Gewoonlijk is men in dit soort kwesties in rustige tijden toleranter dan bij toenemende spanning. De vraag is gesteld, of het grondwettig beginsel, dat iedere Nederlander tot elke landsbediening benoembaar is, niet maatregelen als hierboven bedoeld verbiedt, temeer waar de Grondwet verderop nog weer eens herhaalt, dat de belijders der verschillende godsdiensten gelijke aanspraak hebben op het bekleden van ambten en bedieningen. Men neemt echter vrij algemeen aan, dat deze bepalingen slechts bedoelen de principiële gelijkheid der burgers in dit opzicht vast te stellen: objectieve eisen van geschiktheid mogen voor een benoeming natuurlijk wel worden gesteld en het is moeilijk te bestrijden dat een principieel tegenstander der democratie als ambtenaar in een democratische staat onbetrouwbaar en dus ongeschikt is.

De praktijk niet eenvoudig.

Is de landsdienaar dus in zijn politieke activiteit even vrij als een ander staatsburger (afgezien van de zo juist genoemde beperkingen ten aanzien van extremisme), zodra en zolang hij in ambtelijke functie optreedt, dient hij de *gehele* gemeenschap. Elke beïnvloeding van zijn ambtelijk handelen door politieke, godsdienstige of persoonlijke voorkeur is volstrekt ontoelaatbaar. We raken hier een der meest kenmerkende eigenschappen van de ambtelijke functie, waarin zij dan ook principieel verschilt van de politieke functie. In tegenstelling tot een ambtenaar is een volksvertegenwoordiger b.v. wel is waar verplicht de belangen van het gehele volk te dienen, maar hij mag en moet deze belangen zelfstandig beoordelen op grond van zijn politiek gezichtspunt, wat de ambtenaar juist niet mag. Dit betekent dus dat het werkterrein van de ambtenaar noodzakelijkerwijs, hoe ruim ook, toch beperkt is: beleidsvragen heeft hij niet te beoordelen. Hij houdt zich, wat strekking en richting van het bestuursbeleid betreft, aan de richtlijnen die hem worden verstrekt en die in de laatste instantie afkomstig zijn van de aan de volksvertegenwoordiging (en dus indirect aan het volk) verantwoordelijke regering.

Intussen, hoe eenvoudig en vanzelfsprekend deze onderscheiding ook lijkt, de practijk is minder simpel. Want burgemeesters, wethouders, ministers, statenleden en andere politieke functionarissen wisselen, maar de ambtenaren blijven. En de practijk brengt dan ook mee, dat zij dikwijls op hun terrein dikwijls uiterst deskundig zijn. Men vraagt hen om hun deskundige adviezen en is dikwijls wel genoodzaakt deze te aanvaarden. Op die manier wordt de invloed van de hoge ambtenaren op het regeringsbeleid vaak nog vrij groot. Soms tot nut, soms tot schade van het algemeen belang. Want wel is waar dragen de minister en de volksvertegenwoordiger de verantwoordelijkheid en de kiezer kan hen tot de orde roepen, maar wat baat dit, als hun opvolgers zich ook weer zullen moeten laten leiden door de ambtelijke instanties die het publiek niet kent, maar die nu eenmaal de detailkennis en deskundigheid bezitten, die de politicus zich nooit op alle bijzondere gebieden kan eigen maken!

Traditionele voorkeur.

Zo wordt wel beweerd — om maar een buitenlands voorbeeld te kiezen! — dat de veelgesmade Britse Palestina-politiek, die zulk een duidelijk anti-Joodse en pro-Arabische tendenz had, verklaard moet worden uit de traditionele voorkeur die de afdeling voor het Nabije Oosten van het Foreign Office (een ambtelijke instantie dus) voor de Arabische landen heeft en uit de daarop gebaseerde adviezen, die de krachtsverhouding tussen Joden en Arabieren volkomen onjuist taxeerden. De verantwoordelijkheid voor deze politiek rustte op Ernest Bevin, de minister, en terecht. Maar hoe kon deze anders handelen dan zijn experts hem adviseerden, nu hij zelf toch deze Arabische complicaties niet buiten hen om beoordelen kon? Voor al zijn gegevens, al zijn berichten, was hij op zijn ambtelijke deskundigen aangewezen.

Invloed ambtenaren.

Zulk een situatie doet zich in meerdere of mindere mate op ieder departement, in ieder democratisch-geregeerd land, voor. Het belangrijk verschil met een niet-democratisch geregeerd land is, dat daar geen verantwoordingsplicht bestaat van regering aan parlement en kiezers en dat de belangrijke contrôle die zodoende op het regeerbeleid wordt uitgeoefend, en de daarmee samenhangende openbaarheid, komen te vervallen. In een democratie is de invloed van zuiver ambtelijke instanties dikwijls groot, zeer vaak nuttig of zelfs onmisbaar, maar altijd beperkt. In de autocratisch geregeerde landen is ze — goed en kwaad — in elk geval onbeperkt en vooral: oncontroleerbaar.

Niet alleen is invloed van het ambtelijk apparaat op het bestuursbeleid aanwezig, ook in vele — zelfs zeer vele — gevallen geven ambtelijke instanties beslissingen van direct belang, ingrijpend in gewichtige particuliere interessen. Men denke aan de talrijke vergunningen voor bedrijfsuitoefening e.d., aan de ambtelijke bevoegdheden verleend krachtens de sociale en veiligheidswetgeving, aan de ingrijpende bevoegdheden van ambtenaren inzake woonruimteverdeling, aan die der belastingautoriteiten en wat al meer! Zeker, ook deze bevoegdheden worden alle gedekt door de politieke verantwoordelijkheid van regering of stadsbestuur. Maar in het individuele geval speelt deze verantwoordelijkheid nauwelijks een rol. Als ik bericht ontvang dat een gedeelte van mijn woning is „gevorderd" door de burgemeester mijner gemeente, die daarbij handelt als uitvoeringsorgaan krachtens de Woonruimtewet, dan heb ik in feite te maken met de directeur van het Huisvestingsbureau of met een van zijn ondergeschikten. In een grote gemeente zal de burgemeester zelf van het gebeurde niets afweten; hij zal zich met het geval niet kunnen bemoeien en zeker niet bereid zijn, zijn ambtenaar te désavoueren. Er moet al héél bar worden omgesprongen, wil hij deze ambtenaar tot de orde roepen. Om van politieke gevolgen op regeringsniveau maar niet te spreken! Neen, ik heb in de practijk met een ambtelijk bureau te maken en ben afhankelijk van de inzichten en handelingen van de daar zetelende functionarissen. Dat kan ook niet anders. De staatstaak is te veelomvattend om een andere gang van zaken mogelijk te maken. We raken hier ook het terrein van de „scheiding der machten", waarop binnen ons bestek niet verder kan worden ingegaan.

Maar het is daarom van het allergrootste belang, dat de burger erop mag vertrouwen met onomkoopbare, onkreukbare en bekwame ambtenaren te maken te hebben, die hun plicht naar beste weten en kunnen in rechtvaardigheid vervullen. Dan zal hij ook een voor hem pijnlijke of onaangename beslissing verdragen, in het besef dat nu eenmaal niet iedereen tevreden kan worden gesteld. Zij, die zo gemakkelijk het ambtelijk apparaat beschuldigen en beschimpen en het vertrouwen in de rechtvaardigheid en onkreukbaarheid daarvan ondermijnen, bewijzen land, volk en vrijheid een slechte dienst. Een onmisbare factor voor een rechtvaardig beleid is dus, dat de ambtenaar zich met grote striktheid, eerlijkheid en ijver gedraagt naar de richtlijnen door de verantwoordelijke bewindslieden opgesteld. Nu valt het niet te ontkennen, dat ook de eerlijkste en trouwste ambtenaar, al is hij nog zo bekwaam en ijverig, toch wel eens een beslissing zal nemen die met de wet in strijd is, of die, gezien alle omstandigheden, ongerechtvaardigd is. De belastinginspecteur kan mij een aanslag opleggen, die naar zijn opvatting juist, naar de mijne onjuist is; de vraag kan rijzen of een vestigingsvergunning terecht of ten onrechte geweigerd is, of een uitkering wegens oorlogsschade niet hoger had moeten worden gesteld. In zulke gevallen is soms de mogelijkheid van beroep op een onafhankelijke instantie geopend, soms ook niet. Terwijl in Frankrijk dit recht van beroep — de z.g. administratieve rechtspraak — nogal volledig en uniform is geregeld, bestaat in Nederland hierin grote verscheidenheid en ook — grote onvolledigheid. Al sinds lange tijd (minstens 50 jaar) verschillen de meningen van de deskundigen omtrent de wenselijkheid, vorm en omvang dezer „administratieve rechtspraak". Zodat deze nog steeds niet algemeen en eenvormig is ingevoerd.

Maar omdat ondanks alle critische klanken, de kwaliteit der Nederlandse ambtenarij toch wel beter is dan de belastingbetaler in zijn knorrige momenten wel eens beweert, worden onvolkomenheden in vorm en organisatie in de practijk dikwijls zeer verzacht. Er bestaat dan ook geen tegenstelling tussen publiek en administratie, die het nationale bestaan in zijn huidige vorm kan bedreigen. Want elke blijvende tegenstelling tussen ambtenaar en volk betekent op de duur en in laatste instantie een tegenstelling tussen staatsbestuur en staatsburgers, die tot gevaarlijke spanningen aanleiding kan geven en blijvende schade aan het nationale leven toebrengt.

Mr. J. van der Hoeven.

Mario Boyé en het „telegram" van Eva Peron

Maar voetballen in Italië . . . ?

In Italië, een meer speciaal in Genua, staat men op de achterste poten. Nu zult ge er wellicht maar een bekrompen idee van hebben, wat dit zeggen wil.

Als in óns Nederland het Bestuur van een geëerde club op een vroege morgen uit de bedden kruipt en in het ochtendkrantje leest, dat de hooggeroemde club-doelman zonder boef of bah te zeggen de koffers en de benen genomen heeft, dan slijten misschien links en rechts de telefoonhoorns een beetje uit en zepen een paar dagen lang vijftig provinciale kappers hun nieuwsgiere klanten met het nieuwtje in, maar voor de rest? Kalm blijft men. Akelig kalm. Men haalt er geen volledig politiekorps bij. Hoogstens zal men zich met rijkelijk veel overleg van meningen gaan afvragen, hoe halen we de „vluchteling" zo spoedig mogelijk terug.

Neen, dan Italië! Dan Genua! Daar beleggen de bestuurderen van de F. C. Genua nu al zoveel dagen lang, met klamme voorhoofden en volledig radeloos, de ene vergadering na de andere. Er dalen gebruinde vuisten op onschuldige tafels, er worden peperdure telefoongesprekken en advocaten betaald en de FIFA-secretaris heeft zo voor en na reeds een compleet nieuwe serie Italiaanse postzegels in zijn album mogen plakken. Dat allemaal vanwege Mario Boye.

Nu zal U die naam tot op dit ogenblik maar amper iets zeggen. Want Italië is ondanks K.L.M. en wat meer dies zij, nog altijd tamelijk ver en Argentinië, het geboorteland van de schone jongeling Mario, ligt al helemaal uit die richting. Maar goed, ter kennismaking vertel ik U dan, dat Mario Boye een snorretje bezit, waar Clark Gable en Adolphe Menjou regelrecht jaloers op zullen worden, als zij de Argentijn ooit tegen het vege lijf lopen en....dan diezelfde Mario voor onze, en nog meer voor alle Italiaanse begrippen, in Argentinië 'n partij voetbal pleegt weg te geven, die op het eerste oog reeds de nodige kapitalen waard was. Toen de Italiaanse scouts, die de Zuid-Amerikaanse voetbalvelden afstroopten, Mario dan ook op een goede dag aan het werk zagen, was het maar een kwestie van eventjes een contract uit te schrijven en alvast de nodige duizenden lires in ritselend papier voor de ogen van het Argentijnse voetbalwonder uit te spreiden.

Mario Boye vloog naar Italië!

En hij speelde zijn eerste wedstrijden voor de ogen van de vurige Azzuri's. De manier waarop hij dit echter deed beviel deze Azzuri's, en meer speciaal de lieden van de pers, maar half. Zo kon het gebeuren, dat de nodige kolommen scheldwoorden aan het adres van signor Mario Boye uit de Italiaanse zetmachines vielen. Waarna diezelfde signor geleidelijk de lust lichtelijk verging. Maar om de massa dan toch nog even duidelijk aan het verstand te brengen wat hij aan capaciteiten van overzee had mee gebracht, joeg hij in de match Genua — Triest, die de Genuezen met 6—2 wonnen, vier doelpunten in de touwen.

Diep in zijn hart had Mario echter zijn besluit reeds genomen. Contract of geen contract, terug naar Argentinië en dat zo gauw de gelegenheid zich voordoet.

Hij praatte er met geen sterveling over, hoogstens met zijn moeder en zijn dierbare wederhelft. En toen de Genua-trainer, die toch een beetje lont had geroken, hem vroeg hoe de vork in de steel zat, verklaarde hij met tranen in de ogen en de vliegtuigtickets reeds in de zak, dat hij er geen moment over dacht het schone Italië een vaarwel toe te roepen.

„Je zou een Romeinse villa op die vent gebouwd hebben", zeggen de Italianen nu. Nú.... nu Mario Boye, zijn ega plus zijn moeder met een Clipper van 't vliegveld Ciampino bij Rome zijn opgestegen en voor goed aan de verre horizon verdwenen zijn.

„Met de paardenkrachten van tien Fiat's houden jullie me niet meer hier", riep Mario de heren toe vanuit de deur van het vliegtuig, toen men hem tot op het allerlaatste droeve ogenblik trachtte te overreden.

Hij heeft ze in de luren gelegd, stuk voor stuk, die Italianen.

Na de match Rome — Genua kwam de Argentijn met een gedegen smoes op de proppen. Om tot Woensdag, de dag waarop hij de Clipper zou nemen, in de Heilige Stad te kunnen blijven, vertelde hij aan het Genua bestuur, dat hij niet mee terug ging, omdat hij een telegram verwachtte van niemand minder dan Eva Peron, de charmante en alleszins veel besproken echtgenote van de Argentijnse President. En die Italianen geloofden het waarachtig ook nog.

Met weemoed heeft men daar in Genua het contract gelezen en herlezen. Men heeft de FIFA gesmeekt om stappen te ondernemen, opdat Boye in Argentinië geen bal meer zou aanraken. Er waaien echter geruchten over de Oceaan, die vertellen, dat Mario naar Columbië zou „uitwijken", waar zijn schoonbroer en Argentinië's nationale midvoor reeds aan de slag is.

En nu mogen de Italianen en meer in het bijzonder die van Genua, nog zoveel rumoeren, zij kunnen mèt Julius Caesar zeggen: Mario Boye veni, vidi en ....foetsie....

Het hijsen van de blauw-witte Uno-vlag te Asmara in Eritrea, waarmede het werk van de Uno-commissie begon.

UIT DE LITTERAIRE WERELD

Bordewijk spreekt door zijn caricaturen

Na de oorlog zijn er nog al eens stemmen opgegaan, die beweerden, dat het met het proza niet zo bijster best gesteld was; vooral niet wanneer wij het vergeleken met de poëzie. Nu is het waar, dat wij dichters hebben als A. Roland Holst, Marsman, Slauerhoff, Den Brabander en Achterberg, die gerust vergeleken kunnen worden met de beste dichters uit de buitenlandse literatuur ... Maar vraag ik mij af, hebben wij ook niet een Vestdijk, die een zo belangrijk en uitgebreid oeuvre op zijn naam heeft, dat hij, een van de bekendste Europese auteurs zou zijn. Zijn werk zou gelezen worden tot ver over onze grenzen. Hij zou de bekendheid hebben van een André Gide een Marcel Proust. Dat hij nog lang niet uitgeschreven is bewijst wel het verschijnen van zijn nieuwste roman bij de Bezige Bij: „De Kellner en de Levenden". Een roman, waarin twaalf willekeurige mensen uit een flat gevoerd worden naar een bioscoop, die gezien de kwellingen van het geweten waaraan ze blootgesteld worden, de afmetingen aanneemt van de hel en het laatste oordeel. Een van de beste romans ooit door Vestdijk geschreven En zo zou ik nog kunnen noemen Cola Debrot, bij U allen bekend door zijn roman „Bevolkt Bestaan", Albert Helman, Anna Blaman, die met haar „Eenzaam Avontuur" heel wat stof heeft doen opwaaien, en van de jongere generatie Simon van het Reve, Ferdinand Langen en Frederik Willem Hermans, wiens „Tranen der Accacia's" wederom een klein stormpje dreigt te doen opsteken.

En tussen al deze schrijvers, die wel niet de grootheid van Vestdijk hebben, neemt Bordewijk een zeer aparte plaats in...., apart om het voor Nederland uitzonderlijke genre dat hij geschapen heeft. Bordewijk is een vierkant en secuur mens, recht door zee, maar begiftigd met een groot aanvoelingsvermogen, humor en fantasie. Hij kent de psychologische drijfveren van zijn figuren, maar hij praat er niet over. Bordewijk is ergens net zo door en door Hollands, als Van Schendel het was in zijn roman „De Waterman". Bordewijk is typisch mannelijk auteur. Hij heeft gevoel voor het fantastische: Zijn verhalen, zijn romans zijn allemaal min of meer fantastisch en vooral maken zij de indruk grotesk te zijn. Zijn figuren hebben allen dit groteske, maar en dit is een van Bordewijk's grote verdiensten, zij hebben hun menselijkheid niet verloren .... Integendeel. Bordewijk weet ons te laten geloven door het uitwendig caricatuur van zijn figuren heen in de mens die er achter leeft. En zijn caricaturen hebben daarom juist geen caricaturale uitwerking. Zijn figuren worden daardoor meestal boven hun meer gewone betekenis uit geheven tot karakters, tot typen en symbolen ....

De namen van zijn romans en zijn figuren zijn er een levend bewijs van. Blokken, een kleine roman over een utopische toekomststaat, waarin hij de min of meer communistische idealen tot in het ongerijmde voert, en die hij opgedragen heeft aan S. M. Eisenstein, de bekende regisseur der Russische revolutionnaire films en aan A. Einstein, de filmcomponist en wijsgeer, ... de meesters der verschrikking, zoals Bordewijk ze noemt. Zowel de naam Blokken, als het doordrijven van enkele aspecten van een samenleving tot in zijn uiterste en belachelijke consequenties zijn typerend voor Bordewijks werk. Dit was zijn eerste kleine roman, verschenen in 1931. En dan volgen „Knorrende Beesten", spelend op een parkeerterrein van een badplaats, waarin de beesten de auto's zijn, wederom een klein boekje, maar vol humor, „Bint", de roman van de tucht belichaamd in de H.B.S. directeur Bint, een stuk hout dat ijzer is .... De man die de orde wil handhaven in zich zelf door zelftucht en in de klas door de tucht onder de leerlingen.... Beide soorten tucht worden ook hier tot het uiterste doorgevoerd en het is dan ook geen wonder dat Directeur Bint er aan ten gronde gaat .... In zijn volgende roman, „Karakter", is er op het eerste gezicht iets veranderd. Immers dit is de eerste roman, waarin er niet een hoofdpersoon is, maar behalve de deurwaarder Dreverhaven ook diens zoon en vrouw. Hier werd de vader zijn zoon voortdurend tegen in zijn toch al moeilijke positie van onecht kind. Hij haat in hem de vrouw, die hem niet wil .... De vader haat de zoon, maar bovendien leert hij langzamerhand inzien dat hij zijn zoon in diens maatschappelijk streven (hij wil meester in de rechten worden, dus méér dan zijn vader) het best vooruithelpt als hij hem tegenwerkt. Hij achtervolgt hem dan ook voortdurend met een faillissement en als de zoon Katadreuffe zijn vader in het laatste hoofdstuk verwijt dat hij hem altijd tegengewerkt heeft dan antwoord de vader: „Of meegewerkt" .... Deze Dreverhaven, een deurwaarder, een expert in het ontruimen van arbeiderswijken, de schrik van een hele volksbuurt, is één van de karakters uit Karakter .. een schrikbeeld, maar tevens een mens, omdat hij, terwijl hij haat, uit de grond van zijn hart en zijn haat botviert op onschuldigen, toch degeen die hij het hardst wil treffen, zijn zoon, vooruit brengt in de wereld op een wijze die niet beter geslaagd zou zijn, wanneer hij die zoon had liefgehad .... Bordewijk laat ons zien, waartoe een consequente haat soms kan leiden .... Karakter speelt in Rotterdam, zoals een andere roman van Bordewijk in Amsterdam speelt: „Rood Paleis". Het symbool van een eeuw, van Amsterdam in die eeuw, die eindigde, voorgoed bij het uitbreken van de eerste wereldoorlog. Het typische fin de siècle, met zijn twijfel, valse schaamte, hypocrisie, zijn intellectualisme zijn zelfgenoegzaamheid is het eigenlijke onderwerp van deze roman ... Een fantastisch beeld, voor een groot deel gegeven in de originele bespiegelingen van de hoofdpersoon Henri Leroy ...

Bordewijk heeft eigenlijk maar twee romans geschreven die men mislukt kan noemen en merkwaardig genoeg twee grote romans: „Apxollyon" en de „Eiken van Dodona". Niet dat ook daarin niet veel te waarderen valt, maar zij zijn minder gecomprimeerd, minder scherp van visie en uitbeelding, er wordt meer psychologie in bedreven dan uitgebeeld .... Er lopen zeer zeker typische Bordewijk figuren door, maar tevens te veel mensen, tussen figuren die hun contouren geheel verliezen en tevens de zwakheid demonstreren, die in alle andere werken juist Bordewijks kracht was: de beperking. Een begrensd, nauwkeurig afgebakend gebied zowel aan figuren als tfneel van handeling. Dan is er geen kans op ontsporen, waartoe een groot bestek of grootse visie nog al eens kan leiden. Dit is echter tevens een fout der besten. Bordewijk heeft hierna nog enige korte verhalen bundels gepubliceerd die zijn talent in dit genre nog eens opnieuw bevestigen, zodat we altijd opnieuw blijven uitzien naar werk van zijn hand.

Bert Schierbeek.

1650 - René Descartes - 1950

In de moderne tijd heeft men de gewoonte om eeuwfeesten te vieren en men treft in één jaar soms heel verschillende personen tesamen.

In 1949 herdachten wij Goethe en Gezelle. Zulke eeuwfeesten zijn soms ook aanleiding tot harde critiek. Men kon in het afgelopen jaar vernemen, dat Goethe de christenmens toch de weg naar de hemel niet heeft gewezen en Gezelle geen figuren heeft geschapen.

Dit jaar krijgen we bijeen Descartes, de Franse philosooph en de Zuid-Amerikaanse vrijheidsheld San Martin. Beiden zal de critiek niet gespaard worden. San Martin zal de bloedigheid van zijn optreden verweten worden. Hij had de autonomie via ronde tafelconferenties moeten bereiken en niet door de gruwel van burgeroorlogen. Men zal ook opmerken: de autonomie kwam té vlug, getuige de tragiek na hem met de „dolle dictator", Juan de Rosas.

En Descartes? Deze Fransman, wiens dood in 1650, herdacht zal worden heeft vele verdiensten, doch ook hem zal de felle critiek niet gespaard worden en dat is misschien niet de geringste verdienste van dit soort eeuwfeesten. De moderne Franse Philosoph Jacques Maritain heeft de waarde, maar dan de zeer betrekkelijke waarde van Descartes weer naar voren gehaald in zijn „Trois reformateurs".

Descartes is de onvoldane. Zijn studie gaf hem niet de oplossing voor zijn vragen, zijn militaire loopbaan gaf hem geen voldoening. Hij was naar Nederland gekomen en diende onder Prins Maurits bij Breda. Naar Nederland kwam hij ook weer om oplossing te zoeken voor de problemen. Hij trok naar Leeuwarden, waar hij verbleef in het Burmania huis. Een pater Jezuiet mocht er de H. Mis lezen, want katholiek wilde Descartes zijn en blijven, ofschoon hij — onmethodisch genoeg — zijn geloof buiten de oplossing van zijn wetenschappelijke problemen hield, daarmede de scheiding tussen geloof en weten tot een onoverbrugbare afstand makend. Hij trok naar de universiteitsstad Franeker, later naar Egmond en daar in de stille omgeving kwam hij met zijn theoriën klaar.

Als er dan zoveel problemen zijn, laat ons dan eens, zo maar zonder het te menen eens aan alles gaan twijfelen. Wat blijft er dan nog voor zekers over? Wij merken, dat wij denken. Wel, als wij denken, dan bestaan we. En dan maar verder hoe dit bestaan te verklaren. Hoe kwam het, hoe kennen wij het en heel zijn theorie spinde zich verder uit van dit princiep. „Cogito, ergo sum".

Het was gewaagd en gevaarlijk, zich zelf zo gewichtig te willen wanen, om te gaan denken, alsof er nog nooit gedacht was, dat was een practisch over boord werpen van het vroeger verworvene. En dit wreekte zich De logica was al zoek bij het beginpunt, want wij bestaan niet omdat wij denken, doch wij denken, daar wij bestaan.

In de orde van het kennen mag het eerder zijn, niet in de orde van het zijn. Té veel was het voor één mens. De verstandelijke kennis kon deze materialist, die maar wilde zien en pakken niet goed verklaren. Te veel stelde hij de mens in het middelpunt, om hen nog meer egocentrisch te maken met de kracht van zijn reflectief denken.

Descartes heeft practische betekenis voor de paedagogie, hij liet leren analyseren voor de muziek; zijn theoriën zijn van waarde, voor mechanica enz. Er gaat iets aantrekkelijks uit van de opzet van die mens, die zelf alles wilde oplossen, die hoog wilde grijpen, doch tragisch té hoog greep.

Zijn theorie leidde tot een minachten van het verleden.

Gevaren voor de Nederlandse textielindustrie

's-Gravenhage. — De Nederlandse correspondent van Aneta meldt: De heer H. van Heek, textiel-industrieel en voorzitter van de Kamer van Koophandel en Fabrieken in Overijssel, schilderde in een rede de problemen, waarvoor de Nederlandse textiel-industrie gesteld wordt met het aflopen van de Marshallhulp en de totstandkoming van de Benelux (waar België immers een grote voorsprong heeft door zijn harde valuta). De heer Van Heek noemde de totstandkoming van de Benelux de toetssteen voor het welslagen van de economische samenwerking in Europa en legde er de nadruk op, dat onze neiging tot perfectionisme geen reden mag zijn tot vertraging, evenmin als het nadeel, dat sommige bedrijfstakken zouden kunnen ondervinden. Spr. wees voorts op het grote aanpassingsvermogen, dat het bedrijfsleven in het verleden had getoond indien het slechts de nodige vrijheid werd gelaten. De heer Van Heek schetste de problemen, welke bij de komende Unie zullen ontstaan voor de Twentse katoenindustrie. Deze industrie ontvangt toewijzingen in Marshalldollars, waarvoor zij uitsluitend Amerikaanse katoen kan kopen. De goedkopere Mexicaanse katoen kan niet betrokken worden, evenmin als de voor de tricotageindustrie onontbeerlijke katoen uit Perú. Als dollar-vervangende import-katoen blijft alleen het veel betere, maar ook veel duurdere Egyptische product over. Wanneer dat verwerkt wordt, zouden de prijzen dusdanig stijgen, dat onze concurrentie-mogelijkheden ernstig worden geschaad. Nu de Marshall-hulp langzamerhand afloopt, baart de katoenvoorziening voor het komende jaar aan de industrie grote zorgen. Onderzocht wordt, in welke mate kunstmatige vezels kunnen worden verwerkt. Spr. hoopte, dat de regering er voor zal zorgen, dat deze industrie in de een of andere vorm van Amerikaanse katoen zal worden voorzien. Door de zeer ruime Belgische deviezenpositie zijn de kansen van de Belgische spinnerijen gunstiger, omdat deze veel grotere voorzieningsmogelijkheden hebben.

Behalve grotere voorzieningsmogelijkheden hebben de Belgische spinnerijen ook de gelegenheid zich in vele gevallen tegen beduidend lagere prijzen te dekken. Als voorbeeld haalde spr. in dit verband aan de Mexicaanse katoen, terwijl verder bij de Egyptische katoen somtijds een verschil van 25% gemaakt wordt voor het verkopen naar soft en hard currency landen.

De totale onder het Rijksbureau voor Textiel ressorterende export bedroeg voor 1949 420 millioen gulden tegenover 350 millioen gulden in 1948. De uitvoer van katoenen manufacturen in square yards bedroeg voor Nederland 155 millioen (in 1948 115 millioen), Engeland 9.555 millioen (756 millioen), de V.S. 950 millioen (940 millioen) en Japan 850 millioen (423 milioen). In Nederlandse en Engelse textielkringen heerst grote ongerustheid over de stijging der Japanse exporten.

Twente, dat steeds in hoge mate bij de export van katoenen manufacturen naar Indonesië was geïntereseerd, volgt de gang van zaken aldaar met bijzondere belangstelling. Gedurende periode van overgang was de Nederlandse positie aldaar economisch bezien niet ongunstig. In de eerste 9 maanden van 1949 is 45% van de Nederlandse export van katoenen manufacturen naar Indonesië gedaan tegen 29% in het hele jaar 1948. De devaluatie heeft de Nederlandse positie op de wereldmarkten, vooral in Indonesië, verbeterd. De Nederlandse katoen-industrie produceert weer op de voor-oorlogse basis. Twente zal trachten met zijn oude goodwill de Indonesische markt te behouden. Er is echter een dreigende controverse tussen Nederlandse financiële en commerciële belangen. Indonesië immers heeft een schuldenlast, die volledig in de gulden-sfeer ligt, waardoor de nieuwe staat, althans in theorie, slechts gebaat zou zijn bij het opvoeren van zijn exporten en het doen afnemen van zijn importen uit Nederland. Daardoor zou Indonesië een jaarlijks saldo voor zijn afbetalingen kunnen creëren, groot genoeg om de jaarlijkse betalingen van rente, aflossingen en dergelijke, te waarborgen. Hierin schuilt een groot gevaar. Slechts wanneer Nederland bereid is naast Amerika vrijwillig opnieuw de continuering van het verstrekken van financiële steun aan Indonesië op zich te nemen en wel op zeer korte termijn, zal volgens de continuiteit van de goed[...] stroom, waarbij onze indu[...] belang heeft, gewaarborgd [...]ven. Anders wordt Amerika [...] leverancier van industriële [...]ducten aan Indonesië.

Unicef, een onderdeel van de Uno, stelde voedsel, kleding en schoenen beschikbaar voor arme Finse kinderen. Hier zijn Finse schoolmeisjes bezig hemdjes te maken uit het beschikbaar gestelde flanel.

De Tijger

61.

„Niemand zou het geloven."

„Dat staat nog te bezien. Het publiek is blind genoeg, maar niet zo blind dat het geen feiten ziet, als ze zwart op wit gedrukt staan."

Harmer haalde zwaar adem. Op zoiets had hij niet gerekend.

„Hoe kan ik weten dat je geen afschrift hebt — of er geen afschrift van zult nemen?" vroeg hij.

„Daarvoor kan ik geen andere zekerheid geven dan mijn woord van eer."

„Jouw woord! Het woord van een...."

„Het woord van de Wreker, die er altijd een eer in gesteld heeft het te houden. Maak voort! Ik heb geen tijd te verliezen. Ja, of neen?"

„Ik kan een man zoals jij niet vertrouwen."

„Dan zijn wij met elkaar gereed. Morgen zal de wereld vernemen hoe de grote John Harmer zich zijn rijkdom verzameld heeft. Het zal een geweldig opzien baren."

Hij stond op en stak het document in zijn zak, maar liet het gewijzigde koopcontract op de tafel liggen. Harmer slikte moeilijk; toen maakte hij een gebaar met een hand.

„Wacht even! Je hebt gezegd mij dat document te zullen geven, als ik die wijziging parafeer. Zweer je mij, dat je hierover verder je mond zult houden?"

„Na deze avond zal nooit meer van de Wreker gehoord worden. Dit is de laatste worp met de dobbelstenen."

„Ik zal mijn paraaf stellen.... ja, ik zal het doen.... schurk!"

Hij nam de pen en parafeerde de wijziging in het oorspronkelijke contract en in het afschrift. De Wreker nam beide papieren op en knikte.

„Ben je nu tevreden?" vroeg Harmer.

„Ja, mits het bedrag betaald wordt. Gebeurt dat niet...."

„De cheque zal verzonden worden. Geef mij dat andere papier."

De Wreker gaf hem de getypte onthullingen en stak de twee andere in zijn zak. Harmer verfrommelde het compromitterende stuk tussen zijn vingers en liep op de haard om het in de vlammen te werpen. Daarbij draaide hij met zijn vinger snel aan de knop waarmee het electrisch licht bij de haard — de enige verlichting in de kamer, op dat ogenblik — aan- en uitgeknipt werd, en de kamer werd onmiddellijk in het duister gehuld. Hiervan gebruik makende, snelde Harmer door de tuindeur, door welke de indringer binnengekomen was, deedze aan de buitenkant op slot, en liep naar de voorzijde van het huis, in de hoop dat hij de geopende voor de deur van de bibliotheek zou kunnen schuiven, voordat de Wreker langs die kant had weten te ontsnappen.

Tot zijn onuitsprekelijke blijdschap, liep hij daarbij Rose en Brent tegen het lijf, die eerder thuiskwamen dan hij verwacht had. Hij greep Brent bij een arm, zwaar hijgende.

„Mr. Harmer, wat...."

„De Wreker — in de bibliotheek. Ik heb de tuindeur op slot gedraaid — maar hij heeft de sleutel van de binnendeur."

Binnen een seconde, had Brent de toestand overzien. Hij trok een fluitje uit zijn zak en blies er op zo hard hij kon; toen liep hij naar de voordeur en schelde aan. De butler verscheen onmiddellijk.

„Grendel de bibliotheek van buiten — vlug!"

De verbaasde butler maakte benen om te gehoorzamen, en Brent liep de tuin in, naar de buitenzijde van de bibliotheek.

„Ga jij naar je kamer, Rose", zeide Harmer. „Laat dit aan ons over. Ik.... ik geloof, dat we die schavuit eindelijk te pakken hebben."

„Maar...."

„Vlug! Ik moet Brent helpen tot de politie gekomen is."

Hij ging met haar de hall in, en nam een revolver, die hij, voor geval van nood, daar bewaarde. Kort daarna had hij zich bij Brent gevoegd.

„U weet zeker dat hij daar is?" vroeg Brent.

„Vast en zeker! Hij heeft geen tijd gehad om door de hall te vluchten. Hij is gewapend."

„Goed — goed! Hé, agent!"

De naderende man was een brigadier, en het was aan Brents vooruitziendheid te danken, dat hij zo dicht in de nabijheid van het huis geweest was, want de inspecteur had allang een bezoek van deze aard verwacht.

„Brigadier!"

„Sir!"

„Bewaak deze tuindeur. Neem de revolver van Mr. Harmer over. Als een man probeert uit te breken, doe je wat je wenselijk acht."

„Begrepen, sir."

„Wat ga je doen?" vroeg Harmer.

„De deur van de bibliotheek openbreken. Of hebt ge een tweede sleutel!"

„Ja."

„Mooi. Dan gaan we maar binnen."

De butler en de chauffeur werden te hulp geroepen, en met nuttige instrumenten gewapend, wierp Brent de deur open. Hij trad binnen, op alles bedacht. De kamer in een zee van licht, maar — ze was leeg."

„Weg!" stamelde Harmer.

„Vervloekt! Maar, hoe kan hij ontsnapt zijn?"

„Dat mag Joost weten! Zeer zeker niet door de voordeur."

„En ook niet door de achterdeur", merkte de butler op.

„Help!"

Harmers gezicht werd zo wit als een doek, toen hij boven de stem van Rose herkende.

„Mijn dochter. Hij is in haar.. O, haast je, om 's hemelswil!"

Brent vloog de trap op, door Harmer en de andere mannen gevolgd. Op het portaal stieten zij op Rose, die aan een geweldige schrik ten prooi was. Zij wees naar een raam op het volgende trapportaal boven haar hoofd. Het stond open.

„Hij klom daar doorheen!" hijgde zij. „Ik.... ik zag hem. Hij duwde mij opzij."

Brent was al bij het raam. Vlak daaronder groeide een berkeboom, en een athletische man had de sprong kunnen wagen zonder veel gevaar voor zijn leven te lopen. Hij keek, en zag iets zich tussen de takken bewegen.

„Daar gaat hij!"

Het fluitje gilde opnieuw, en toen ondernam Brent een waagstuk. Hij stapte op het kozijn, en nam de sprong naar de boom. Lelijk geschramd, liet hij zich in minder dan geen tijd naar beneden glijden, en kwam op [...] prooi neer.

„Handen omhoog!"

Het antwoord bestond uit [...] bliksemsnelle beweging. Br[...] voelde zich door een paar kr[...] tige armen omkneld en ach[...] over gebogen. Tien seconden [...] bood hij dapper weerstand; [...] moest hij het tegen de sterk[...] man afleggen. De brigadier, [...] op het horen van het fluiten [...] gesneld was, zag de vluchtel[...] door de tuin hollen. Het volge[...] ogenblik waren hij en Bren[...] de achtervolging begonnen.

De Wreker was voor de eers[...] maal gedurende zijn avontuur[...] ke loopbaan op de loop, en [...] te zich er een bitter verwijt [...] Harmer één ogenblik vertrou[...] hebben. Om de zaak nog [...] te maken, was zijn oude [...] door zijn sprong uit het raam [...] zijn worsteling met Brent [...] opengegaan. Het bloed vlo[...] er uit — warm, klonterig [...] dat hem in zijn vlucht zeer [...] lemmerde.

Tweehonderd ellen van [...] huis zag hij een snorrende [...] Hij riep die aan en sprong [...]

Het leven in een bijenkorf is als een moderne staat

Zelfs „air-conditioning" is er bekend

Onlangs hield de Vereniging van Bijenhouders op Curaçao haar eerste jaarvergadering, waaraan wij het volgende ontlenen.

De Vereniging welke met 8 [illegible] begonnen eind 1948 telt [illegible] leden.

Bijenkasten en het nodige andere materiaal voor het houden van bijen is steeds voorradig bij de Gouvernementsproeftuin te Cas Corá. Al het materiaal is van standaardformaat zodat het gemakkelijk aangevuld kan worden en waar dit nodig is uitwisseling van materiaal tussen de [illegible] kan plaats hebben. Een complete bijenkast komt op p!m. f 35.— goedkoper terwijl de benodigde werktuigen: roker, schraper, kap en mes en niet te vergeten een goede handleiding bij elkaar een 20 gulden kosten.

De leden hebben dan ook in dit eerste jaar de basis gelegd voor een veelbelovende imkertoekomst op Curaçao. Met diverse Nederlandse instanties is de Vereniging in contact getreden. [illegible] Indisch Instituut heeft enkele monsters Curaçaose honing onderzocht en de uitslag, welke [illegible] voorlopig moet beschouwd, was bevredigend te noemen. Vele gegevens ontbreken. Zo weet men bv. niet precies welke bloemen de bijen bezoeken, welke bij voorkeur bij gelijktijdige bloei, welke bloemen veel nectar geven en op welke uren van de dag, hoeveel kasten met bijen op een bepaald oppervlak geplaatst zouden kunnen worden, zodat de honingoogst toch bevredigend zal zijn.

Een van de punten die overwogen wordt is om koninginnen te kweken en op die wijze door toepassing van een rationele selectiemethode het ras te verbeteren, eventueel met import van Hollandse raskoninginnen. [illegible] het is in een gezonde kast [illegible] de koningin die eitjes legt [illegible] groter haar legcapaciteit [illegible] deze kan het getal van [illegible]stuks per etmaal bereiken) [illegible] bijen er over enige tijd uitkomen en hoe talrijker en sterker het volk wordt. De kneep zit hem hierin dat een tweemaal zo sterk volk niet slechts tweemaal zoveel honing opbrengt doch vier en wel vijfmaal zoveel.

Vast staat, dat op Curaçao de bijen van een zeer mak ras zijn. Niet alleen het feit dat de bijen honing produceren, maakt het houden van bijen interessant, deze insecten op zichzelf zijn de moeite van het observeren waard.

Met de mieren en termieten hebben zij gemeen, dat zij in grote kolonies samenleven en ieder individu zich ondergeschikt maakt aan het „belang" van het volk.

Bijen komen voor in drie typen, allen even onmisbaar voor het voortbestaan van het ras; per volk 40.000 werksters (steriele wijfjes) die al het huis- en buitenwerk verrichten, 1 koningin per volk, die niets anders doet dan eieren leggen en verder gevoed, schoongemaakt en geassisteerd wordt door werksters en een paar honderd darren (mannetjes). Deze mannetjes vertonen de eigenschap dat zij noch vader noch zoon hebben, hetgeen zijn verklaring vindt in het feit dat zij geboren worden uit een onbevrucht ei in tegenstelling tot werksters en koninginnen.

Ook de werkverdeling in een volk is interessant. Jonge bijen maken cellen schoon, voederen de jonge larven, „zweten" was voor de raten, bouwen de raten, nemen de nectar en het stuifmeel van de oudere, zg. vliegbijen of haalbijen in ontvangst en verwerken deze tot voedsel voor de larven of slaan het op als voorraad voor de winter of droge tijd.

Bovendien houden deze reeds wat ouder geworden jonge bijen de wacht aan de ingang van de kast: iedere bij die binnen komt vliegen wordt met de voelsprieten betast en als een vreemde bij met lege handen komt aanzetten (zonder stuifmeel aan de poten en/of zonder honing) dan wordt zij tegengehouden en desnoods met geweld de toegang ontzegd. Mocht het een indringer zijn, die op honingroof uit is, dan kan dit een hele steekpartij veroorzaken.

Een glazen kast stelt de belangstelling in staat na te gaan op welke wijze de bijen de ontdekking van een veld bloemen, oftewel een honingbron, aan elkander mededelen. De betreffende bij voert hierbij een bepaalde dans uit op de raat, uit de bewegingen valt op te maken in welke richting de honingbron ligt en zelfs op welke afstand hij ligt tot op honderd meter nauwkeurig.

De bijen geven ons een beeld van de oudst bekende „air-conditioning".

Aan de ingang zijn namelijk altijd enige bijen te zien die druk met hun vleugels staan te waaieren, waarbij het achterlijf van de vliegspleet is afgekeerd, indien men zijn hand nu dicht voor de opening houdt, voelt men een warme vochtige luchtstroom naar buiten komen. De bijen werken aan het indampen van de nectar, die o.a. door deze bewerking omgezet wordt in honing en regelen tegelijkertijd de temperatuur in het nest, stijgt de temperatuur te veel dan stelt zich naast de rij waaierende bijen een tweede of derde of vierde op en indien dit niet voldoende is begint aan de andere kant van de ingang een aantal bijen koude droge lucht naar binnen te waaieren. Is de temperatuur weer normaal dan vallen de „ventilators" stuk voor stuk uit want de temperatuur mag ook weer niet te laag afdalen daar dan het broed zou omkomen.

Dat bijen beschouwd worden als nuttige insecten mag bekend verondersteld worden: zij leveren honing en was en bestuiven de bloemen. Minder bekend is, dat de volgorde van de nuttigheid der bijen eigenlijk andersom genomen dient te worden: zij bestuiven de bloemen en leveren op de koop toe nog honing en was. In de Verenigde Staten is men tot de conclusie gekomen, dat indien de bijen niets anders zouden doen dan bloemen bestuiven en verder geen honing of was zouden leveren hun teelt toch ter hand zou moeten worden genomen ten behoeve van de fruitoogst en de teeltzaadoogst. Kruisbestuiving is de beste bestuiving omdat hierdoor meer en grotere vruchten worden verkregen. Een klaverveld kan met behulp van bijen 15 maal meer zaad opbrengen dan zonder bijenbestuiving. In Nederland ontvangt de imker van de fruitteler f. 7.50 per kast bijen die hij in de bloeitijd in de boomgaard plaatst en nog komen de fruittelers bijen tekort.

Op Curaçao is de bestuiving van de gewassen echter van minder belang, onze economie is niet afhankelijk van wat de landbouw opbrengt. De honing opbrengst is hier echter hoger dan in Nederland, wij hebben hier geen winter en zelfs in de droge tijd vinden de bijen altijd wel iets.

Dit waren zo enkele grepen uit het bijenleven. Al lijkt dit eiland droog en al ziet U er de geiten papier vreten (wanneer het niet de was van de lijn is) toch weten de bijen zich hier in stand te houden, zonder veel verzorging en zelfs in verwilderde staat vermenigvuldigen zij zich regelmatig door uitzwerming. Bijen zijn geen koeien, konijnen, kippen, eenden of varkens. Zij zorgen voor zichzelf, zij hoeven niet gevoerd te worden, water vinden zij meestal ook wel zelf in de buurt en het „hok" houden ze zelf schoon. Last van ziekten hebben de bijen hier nooit en als U drie maanden met vacantie wilt gaan, dan hoeft U alleen maar te zorgen dat zij voldoende ruimte hebben om hun honing op te slaan en na terugkeer staan de kilo's honing op U te wachten.

Zouden zoveel interessante en voordelige eigenschappen van de bijen U er niet toe kunnen brengen om eens nader met hen kennis te maken. U hoeft maar een telefoontje te geven aan de secretaris: 5205-1479-2305 en U kunt een afspraak maken om eens te komen kijken, te proeven en .... misschien te voelen, nou ja die steek is gauw genoeg over.

De geschiedenis van een energiek koopmansgeslacht

De oude heer Hulstkamp in de reclame

‚BRUIDSTRANEN'

Op 25 Maart a.s. herdenkt de firma Hulstkamp & Zoon & Molijn het feit, dat 175 jaar geleden door Hendrik Hoogeweegen de grondslag werd gelegd van haar tegenwoordig bedrijf hetwelk onder de naam Hulstkamp over de gehele wereld bekend is geworden. Binnen de muren van het grote gebouw aan de Maaskade, in de werkplaatsen en kantoren, in de oude bescheiden van het archief en in de correspondentie van heden leeft echter een andere naam, welke ten nauwste verbonden is met de geschiedenis van dit bedrijf. En in de firmantenkamers, die uitzien op de brede rivier, blikken U van de wanden de dragers van deze naam tegen: hier hangen de familie-portretten van het geslacht Hoogeweegen, de grondleggers van de firma Hulstkamp & Zoon & Molijn.

Hoogeweegen is een naam, die reeds in 1614 te Rotterdam voorkomt, doch de oprichters van de firma, Hendrik en Jan Hoogeweegen, waren afkomstig uit de vesting Rees, waar hun voorouders, die deel uitmaakten van het garnizoen van Prins Maurits, dat daar in de eerste helft van de zeventiende eeuw gelegerd was, zich gevestigd moeten hebben. Het moeten een paar handige en ondernemende mannen zijn geweest, die niet veel toekomst zagen in een verblijf in hun geboortestad en dus het iniatief namen naar het Westen te trekken.

Op 25 Maart 1775 werd deze Hendrik Hoogeweegen eigenaar van huis en erf aan de Zuidzijde van de Hofstraat, nabij het Coolvest, in het stadsprotocol van ontroerende goederen geregistreerd op nummer 1028 A, en deze datum werd aangenomen als dag van oprichting. Twee jaar later associeerde Hendrik zich met zijn broer Jan. Meer dan anderhalve eeuw lang hebben de Hoogeweegens, van vader op zoon, aan het hoofd van het steeds groeiende bedrijf gestaan, doch in 1818 deed een nieuwe naam zijn intrede in de firma, een naam, waaronder zij, door een wonderlijke speling van het lot haar grootste bekendheid zou krijgen: op 1 Januari van dat jaar werd besloten tot een fusie met de wijnstoker en distillateur Jacob Hulstkamp,

onder de naam van Hulstkamp en Hoogeweegen. Bij onderhandse acte 3 Maart 1823 werd de naam opnieuw veranderd, nu in Hulstkamp & Zoon & Molijn. Als nieuwe firmanten werden aangenomen Johannes Lodewijk Hulstkamp, een zoon van Jacobus, en Daniel Molijn, één der oudste medewerkers van de firma. Slechts dertig jaar is de familie Hulstkamp medefirmant geweest, doch nog steeds verlaten onder de naam Hulstkamp dagelijks duizenden liters oude genever en likeuren de grote fabriek aan de Maaskade, om verzonden te worden naar alle delen van de wereld. De voornaamste schuldige aan deze gang van zaken, wanneer men hier tenminste van schuld kan spreken, is wel dè oude heer Hulstkamp.

Niet de bovenvermelde Jacobus, maar de gezellige oude Heer van de reclameplaten. Wel zelden heeft in de geschiedenis van de reclame in Nederland een figuur zo tot het publiek gesproken als deze vriendelijke oude baas, die men vanaf zijn verschijning onmiddellijk en eenstemmig identificeerde met de grote Hulstkamp tout court. De juiste omstandigheden waaronder hij ontstaan is, staan niet meer vast, maar het leeuwtje, dat tot die tijd het handelsmerk uitmaakte, moest voor hem het veld ruimen. In fraaie, natuurechte kleuren werd hij vereeuwigd op tal van affiches, aangepast aan het tijdsgebeuren. Zo speelt dus „de Oude Heer Hulstkamp" nog steeds een hoofdrol in het door de Hoogeweegen opgerichte en geleide bedrijf, waar na het uittreden van vader en zoon Hulstkamp in 1849 de enig overgebleven firmant Joannes, Bernardus Hoogeweegen zich associeerde met zijn zoon Johannes, Hendrikus, en Daniel Jacobus Molijn, een zoon van bovengenoemde Molijn.

Ongeveer twintig jaar later op 9 Februari 1869 overleed Joannes, Bernardus Hoogeweegen: Daniel Jacobus Molijn trok zich toen uit de zaak terug, zodat Johannes Hendrikus als enige firmant overbleef. Onder zijn beheer beleefde het bedrijf een voorspoedige periode. Het gebouwencomplex werd geheel herzien. Prijscouranten in vier, en vijf kleuren, overwegend met goud gedrukt, werden uitgegeven. En de prijzen, die daarin stonden afgedrukt, zouden onze generatie van verbazing de haren te berge doen rijzen. Voor de somma van 63 luttele centen kon men eigenaar worden van een hele Literkruik met de kostelijke oude genever, die men zich denken kon. En dan de namen, die men in zo'n prijscourant vond! Wist U dat er een verrukkelijke likeur bestaat, welke „Hemdje-ligt-op" heet, of „Kwart-voor-vijf". Ook „bruidstranen" werden per fles verkocht en „'t Kan-mij-niet-schelen" was geen schriftelijke verzuchting van de drukker doch ook al een naam voor een der vele likeuren.

Na de dood van Johannes Hendrikus Hoogeweegen op 27 April 1882 werd de firma op 11 Juli van dat jaar door Mevrouw Adriana, Johanna Hubertina Bax, weduwe van Johannes Hendrikus Hoogeweegen en haar oudste zoon Johannes, Josephus, Marie opnieuw gevestigd. Helaas stierf deze zoon anderhalf jaar later op 32-jarige leeftijd, waarna zijn moeder de zaak voorlopig alleen beheerde. Op 5 Augustus 1884 nam haar jongste zoon Petrus, Lucius Marie Hoogeweegen, die sedert 5 jaar in de zaak werkzaam was, de leiding. Onder zijn energiek bewind werd het bedrijf aanmerkelijk uitgebreid. Het pandencomplex aan de Coolvest werd voortdurend vergroot, doch in 1919 zag de firma zich, in verband met de grote veranderingen in het Coolsingelkwartier tengevolge van de bouw van het nieuwe raadhuis, het postkantoor en de plannen voor de nieuwe beurs, genoodzaakt, deze gebouwen voorgoed te verlaten. Tegen het einde van dat jaar verhuisde de firma naar het gebouw aan de Maaskade, dat daar tussen de beide Maasarmen verrijst als een monument van durf en ondernemingsgeest. Op 1 Juli 1914 associeerde Petrus, Lucius Marie Hoogeweegen zich met zijn oudsten zoon Hendrikus, Johannes, Adrianus, terwijl op 1 Januari 1924 Petrus, Maximilianus, Marie, als derde vennoot was toegetreden. Het is wel een droeve gedachte, dat deze ijverige en energieke medewerker op 14 Juli 1949 plotseling door de dood werd weggenomen en niet meer het 175 jarige jubileum kan meevieren. Op het 150 jarig bestaan der firma viel helaas ook een zeer donkere schaduw door het overlijden op 26 Februari 1925 van de oudste firmant Petrus, Lucius Marie Hoogeweegen, die meer dan 40 jaren zo goed als alleen de teugels in handen had. Onder zijn bewind verwierf de naam Hulstkamp in het buitenland een grote bekendheid: reeds in 1892 was een onderafdeling van het bedrijf te Brussel gevestigd; direct na de eerste wereldoorlog volgde Dusseldorf en in de zomer van 1924 kwam een vestiging te Warschau tot stand, terwijl in 1932 ook een afdeling in Zwitserland werd opgericht en wel te Zurich. De jongste zoon van de overleden firmant met name Eduard, Hendrik Marie, die vanaf Maart 1925 reeds bij de firma werkzaam was en dus 25 Maart 1950 tevens zijn 25 jarige jubileum hoopt te vieren, werd in Januari 1933 eveneens deelgenoot, terwijl Bernardus, Petrus, Marcel, Marie, zoon van de oudste vennoot, sedert 15 September 1937 bij de firma werkzaam was.

Gedurende de jaren nam het bedrijf gestadig in bloei toe, tot vanzelfsprekend de maand Mei 1940 een grote terugslag bracht. Talloos waren de moeilijkheden, welke overwonnen moesten worden. De export lag weldra geheel stil en het koste heel wat hoofdbrekens en zorgen om het bedrijf staande te houden. Maar thans heerst er in het pand aan de Maaskade weer leven en bedrijvigheid; in de stokerijen, werkplaatsen en op de zolders; op de kantoren ratelen weer de schrijfmachines. Hoog opgeladen vrachtauto's verlaten de fabriek om Hulstkamp's producten te brengen in het binnenland of naar de goederenstations, de vliegvelden en de havenkaden vanwaar zij opnieuw hun tocht rond de wereld zullen aanvangen.

NEDERLANDSE ANTILLEN EN ST. LUCIA BETALEN CONTRIBUTIE AAN TOERISTENORGANISATIE

Het Gouvernement van de Nederlandse Antillen heeft zijn contributie ad U.S. $ 2.500.— betaald aan het Caraibisch Interim Toeristen Comité en het Gouvernement van St. Lucia heeft machtiging verleend om zijn contributie ad B.W.I. $ 591,30 via de Trinidadse schatkist uit te betalen.

De heer Wilson Minshall, Voorzitter van het CITC deelde de pers mede, dat hierdoor het aantal gouvernementen die aan deze organisatie deelnemen en hun contributie reeds betaald hebben gestegen is tot negen: de andere zijn de gouvernementen van de Dominicaanse Republiek, de Britse Benedenwindse Eilanden, de Amerikaanse Maagdeneilanden, Trinidad en Tobago, Grenada, St. Vincent en Puerto Rico.

Guadeloupe en Martinique, zullen volgens de jongste ontvangen berichten zich spoedig aansluiten, zeide de heer Minshall en andere gouvernementen zijn reeds aangeschreven om zich bij de organisatie aan te sluiten. Sommige Wetgevende Lichamen, zoals die van Barbados en Jamaica, beide toeristeneilanden, hebben de eerste invitatie om zich aan te sluiten van de hand gewezen, doch hij hoopt, dat zij overtuigd kunnen worden om hun eerstgenomen besluit te herzien.

Een uitvoerend secretaris zal spoedig worden benoemd, voegde de heer Minshall er aan toe. Met het Comité aldus functionerend, hoopte hij, dat weigerachtige gouvernementen overtuigd zullen worden van de voordelen die verkregen kunnen worden door mede te doen aan deze regionale krachtsinspanning.

...de chauffeur een straat in de nabijheid van zijn woning toegeschreeuwd te hebben. Bijna voordat hij er in zat, zag hij twee gestalten achter zich aanrennen, maar hun kreten werden gelukkig door het ronken van de motor gedempt. Twee minuten later zag hij zich door een andere taxi achtervolgd.

„Harder!" riep hij de chauffeur toe. „Ik heb een hoogst dringende afspraak."

De straten waren bijna verlaten, en de chauffeur, die een ruime fooi in de neus kreeg, gaf gas wat hij kon. De Wreker lag achterover, zich flauw en zwak voelende, maar van tijd tot tijd wendde hij het hoofd om, ten einde te zien of zijn achtervolgers op hem wonnen.

„Rijd op wat je kan!" drong hij verder aan.

„O, ik heb al vol gas gegeven!"

Zij naderden Chelsea, maar de Wreker gaf er zich nauwelijks rekenschap van. Een rosse nevel zweefde voor zijn ogen, en de wereld scheen ver — ver weg.

„Hier zijn wij er!" zeide de chauffeur opeens. „Word wakker, sir!"

Zijn passagier deed een bovenmenselijke poging om zijn krachten te verzamelen. Hij haalde een biljet van een pond uit zijn zak, gaf het aan de chauffeur, en stapte op het trottoir. Alles om hem heen scheen te draaien, maar hij sukkelde een zijstraat in. Hij las de naam op het bordje — Purvis Street, en deze kwam hem eigenaardig bekend voor, zonder zich duidelijk te herinneren. Waggelend als een beschonkene, kwam hij halverwegen de straat; toen viel hij op een stoep neer.

Een voordeur stond op, maar hij kon het huisnummer op het glazen vallicht van de deur zien. Hij las — 33. Toen wist hij het opeens — No. 33 Purvis Street was het adres van Ann. Het was een huis dat tot drie afzonderlijke flats verbouwd was, en Ann bewoonde de bovenste. Toen hij zich deze dingen inprentte, verschenen de lantaarns van een taxi aan het einde van de straat. Ze stopte. Bijna werktuigelijk klom de Wreker de trap op, tot hij zich eindelijk naar boven gesleept had. Links was een deur. Hij klopte, en viel er tegen aan.

Een kort wachten; toen werd de deur geopend — zeer langzaam. Een bekend gezicht doemde voor hem op — dat van Ann. Haar ogen sperden zich wijd open van verbazing, en zij was op het punt de deur te sluiten, maar hij duwde die verder open, en maakte languit kennis met het karpet, dat in de kamer de vloer bedekte. Zij begreep ogenblikkelijk, dat dit iets ernstigs was, en haar medelijden joeg haar schrik op de vlucht.

„Ann!"

„U! Hoe.... hoe....?"

„De deur.... de deur.... op slot!"

„Waarom?"

„De.... de politie!"

Zij aarzelde, strijdende met haar geweten; toen gehoorzaamde zij.

„Dank je!"

Hij deed een poging tot opstaan, maar verloor zijn evenwicht en plofte weer op de grond. Met een kreet op de lippen, snelde zij naar hem toe. Hij had het bewustzijn verloren, het gemaskerde gezicht half van haar afgewend. Zijn hoed was afgevallen en het masker zat gedeeltelijk los. Zij raakte het zenuwachtig aan, trok haar vingers snel terug, en, na haar moed verzameld te hebben, nam zij de Wreker het masker af. Zij aanschouwde een profiel, dat haar merkwaardig bekend voorkwam. Met een kreet, draaide zij het lichaam om. Zij uitte een gil. Het gezicht dat zij zag, was dat van Reynolds.

„Harry! Harry!" snikte zij. „Jij!"

Er was geen tijd tot bezinnen. Er klopte iemand op de deur — herhaaldelijk. Aan de andere kant van de zitkamer lag haar slaapkamer, die zij juist verlaten had. Reynolds bij de schouders vattende, sleepte zij hem daarbinnen. Hij opende de ogen, toen hij op het bed gehesen werd, en scheen flauwtjes te glimlachen.

„Je moet hier blijven liggen", mompelde zij. „Toe — toe, probeer het!"

Een manhaftige poging, die een trek van pijn op zijn gezicht te voorschijn riep, maakte haar taak lichter, en hij viel op het bed. Haar vaardige vingers ontdeden hem van jas en boord, en een brede rode plek kwam bloot.

„Ann! Ik.... ik ben...."

„Niet spreken!" vermaande zij hees. „Alleen.... slapen!"

Zij stopte hem onder de dekens en zag hem zijn ogen sluiten. In de spiegel bekeek zij haar eigen beeld — een bleek, van angst vertrokken gezicht, een vuurrode kimono, en ogen, waarin de grootste ontsteltenis te lezen stond. Toen werd er weer geklopt.

Een snik onderdrukkende, verliet zij de slaapkamer, sloot de deur af, en nam de sleutel uit het slot. Zij liep gejaagd naar de deur van de zitkamer, en opende die. Daarbuiten stond Brent — alleen. Hij duwde haar weg en stormde binnen.

„Hoe durft u?" riep zij hem na.

„Vergeef mij, maar het was noodzakelijk. Hoor mij nu aan! Een man — een oude kennis van u — werd gezien, vluchtende in deze richting. Ik heb reden om te geloven, dat hij zich hier in huis bevindt."

„Wie dan?"

„De Wreker?"

„Maar, waarom.. waarom..!"

„Ik heb mijn eigen reden om aldus te handelen. Wij zagen hem in deze buurt, en hij verdween plotseling. Als u hem verbergt, doet u verstandiger met hem aan ons over te leveren."

„Waarom zou ik een schuilplaats verlenen aan.... aan een misdadiger?"

„Laten we hem noemen — een oud vriend."

„O, wil u alstublieft nu weggaan?"

„Niets dan nadat ik mij overtuigd heb dat hij niet hier is. Wat is dat voor een kamer?"

„De keuken."

„Ik zal daar eens een kijkje nemen."

Terwijl zij haar zenuwen beproefde te kalmeren, onderzocht hij de keuken en een bijvertrekje; vervolgens de badkamer. Teruggekeerd, keek hij onder de divan in de zitkamer, en achter de overgordijnen.

„Waarin komt die deur uit?"

„In mijn.... mijn slaapkamer."

„Lag u in bed, toen ik aanklopte?"

„Ja."

„Is dat de enige andere kamer?"

„Ja.... ja. U heeft een grote vergissing gemaakt."

„Ik wens in die kamer ook een onderzoek in te stellen."

„Maar ik zweer u, dat het mijn slaapkamer is."

„Dat is mij hetzelfde...."

„U heeft er het recht niet toe. Daartoe moet u een bevelschrift tot huiszoeking tonen — zoveel weet ik er wel van."

„Als u niets te verbergen heeft, wat heeft u dan te vrezen? Bevelschrift of niet, ik wil die kamer doorzoeken."

Hij liep naar de deur, draaide de kruk om, en rammelde er aan.

„Hm! Op slot! Misschien wilt u mij de sleutel geven?"

„U.... u overschrijdt uw bevoegdheid."

„Dat kunt u later uitzoeken. De sleutel?"

„Die geef ik u niet!"

„Zeer goed! Dan moet ik tot mijn spijt geweld gebruiken."

Hij ging een eindje achteruit, en hief een voet op om een flinke trap tegen de zwakke deur te geven. Ann zag dat het vruchteloos was om hem van zijn voornemen te laten afzien.

„Wacht!" snikte zij. „Hier is — de sleutel. Maar.... maar u zult er niet vinden.... wat u denkt."

JEUGDZORG IN NEDERLAND

In particuliere handen, maar gesteund door de overheid

De verantwoordelijkheid voor de jeugdzorg, met name de zorg voor de verwaarloosde kinderen of kinderen, die zo uit de band springen dat de ouders het alleen niet aan kunnen, ligt in Nederland in particuliere handen. Hieraan wordt door de confessionele bevolkingsgroepen altijd strak vastgehouden en welhaast jaarlijks wordt dit van hun zijde bij voorkomende gelegenheden officieel in de volksvertegenwoordiging vastgesteld. De overheid heeft een aanvullende taak, zij moet met de haar ten dienste staande middelen het particuliere initiatief mogelijk maken en stimuleren, omdat dit van grote betekenis is voor de sociale en maatschappelijke orde van het land. Immers: de jeugd van vandaag is het volwassen publiek van de naaste toekomst.

Vóór de laatste wereldoorlog hielden verschillende organisaties op het gebied van jeugdzorg (georganiseerd naar levensbeschouwing) geen regelmatig contact met elkaar. In het na-oorlogse streven tot samenwerking is het er speciaal bij de zorg voor de verwaarloosde jeugd van gekomen, dat er een federatie tot stand kwam op materieel gebied. In 1947 werd de „Federatie de Nederlandse Bond tot Kinderbescherming" geboren. Daarin zijn samengevat het Katholiek Verbond voor Kinderbescherming, de Protestantse Bond Kinderzorg, Centraal Bond voor Inwendige Zending, Pro Juventute, de Joodse organisatie en Humanitas.

Deze organisaties houden zich allemaal bezig met kinderen, die niet normaal in de samenleving opgroeien tot volwassene. Daarnaast zijn nog een groot aantal organisaties, meestal in godsdienstig verband, die de kinderen helpen door de jeugdjaren heen te komen, zoals verkennersorganisaties, jongerenverenigingen, enz. Hen kunnen we buiten beschouwing laten. We willen onder „jeugdzorg" speciaal verstaan de bescherming en wederopheffing van het kind, dat om de een of andere reden met geestelijke of lichamelijke ondergang wordt bedreigd.

Een kinderbescherming.

De buitenlander zowel als de **Nederlander, die zich een indruk** wil vormen van de Nederlandse kinderbescherming, botst dan al onmiddellijk op de moeilijkheid, dat hij geen houvast heeft aan één grote kinderbeschermingswet, die het gehele terrein omvat. Het kinderbeschermingswerk valt uiteen in verschillende onderdelen en ressorteert als zodanig onder verschillende ministers. De minister van Binnenlandse Zaken, onder wie de gemeenten ressorteren, heeft te maken met de subsidies aan gemeenten, die „armenzorg" — kinderen hebben. De belangen van zieke, zwakke en gebrekkige kinderen worden in hoogste instantie behartigd door de minister van Sociale Zaken. De minister van Justitie heeft de verantwoordelijkheid voor de grote groep van kinderen, die bijzondere zorg behoeven op grond van hun gedrag of persoonlijke omstandigheden. Dan heeft de minister van Onderwijs tenslotte te maken met de sociaal-labielen, waarop de gewone organisaties voor vrije jeugdvorming onvoldoende vat hebben. Een kort verblijf in een kamp voorkomt in deze gevallen vaak verdere inzinking, waardoor deze kinderen nog net op het randje uit handen blijven van de grote groep, die onder Justitie ressorteert.

Als men er eenmaal achter is, hoe veel ministeries zich met kinderbescherming bezig houden en op welke terreinen, dan zal men vervolgens een onderzoek moeten instellen naar de particuliere organisaties, die de geestelijke verantwoordelijkheid dragen, m.a.w. de opvoeding zelf voor hun rekening nemen. Immers, de overheid (c.q. één van de ministeries) verschaft alleen de middelen, houdt toezicht en treedt slechts aanvullend op.

Deze situatie is historisch gegroeid. Uit de wijdvertakte kerkelijke en particuliere liefdadigheid, die is terug te voeren tot de Middeleeuwen ontwikkelde zich in de loop der jaren een particuliere, sociale hulpverlening, die diep verankerd is in het Nederlandse volk. Vasthoudend als het volk is aan volkomen geloofs- en geweten-vrijheid verwerpt het de gedachte, dat de overheid zelf als opvoeder zou optreden. In haar toezicht laat de overheid dan ook de geestelijke grondslagen van het kinderbeschermingswerk volkomen vrij.

Het is duidelijk, dat de overheid grotere bemoeienissen krijgt, zodra het gedrag van ouders of kind een sociaal aspect krijgt, dat de maatschappelijke orde dreigt te verstoren of te ondermijnen. Een grotere bemoeienis heeft de overheid derhalve bij de groep van kinderen, die ressorteren onder het ministerie van Justitie. Maar ook hier weer blijft de opvoeding zélf, óók al zijn de ouders volkomen onbekwaam, in particuliere handen, met name in handen van de voogdijverenigingen. Bij deze groep echter heeft het particulier initiatief zich te houden aan de Kinderwetten.

Voogdij.

De Kinderwetten zijn in Nederland gegroeid naarmate de particuliere organisaties er behoefte aan hadden. In de laatste jaren van de negentiende eeuw hadden de jeugdverwaarlozing en de jeugdcriminaliteit een angstwekkende omvang aangenomen. De particuliere organisaties waren onmogelijk in staat er voldoende krachtig tegenin te gaan, omdat de wettelijke middelen ertoe ontbraken. De toenmalige wetgeving was absoluut ongeschikt. Het enige middel was, om boefjes, die zó uit het gareel waren geraakt, dat ze met de strafrechter in aanraking kwamen, in de Rijkswerkinrichting te zetten, mits ze nog geen 18 jaar oud waren. Daarna konden ze in de gevangenis worden gestopt. Als er echter géén strafrechtelijk feit werd gepleegd **door het kind, dan bleven de ouders** heer en meester, óók al waren zij de oorzaak van de zichtbare ondergang van het kind. Een particuliere organisatie, die de ouders bezwoer, dat het in het belang van het kind beter was het een tijdje door de organisatie in een andere omgeving te laten opvoeden, stootte het hoofd, als de ouders weigerachtig waren. Om nu de mogelijkheid te scheppen het verwaarloosde kind in een omgeving te brengen, die meer berekend is op verbetering dan op straf en ook om vat te krijgen op het kind, als de ouders de opvoeding verwaarloosden, werd in 1901 de ontzetting uit de ouderlijke macht wettelijk verankerd. Nu kon een kind, ook tegen de zin van de ouders, in inrichting of pleeggezin worden geplaatst. Bij deze maatregel worden de ouders dus ontheven of ontzet van de ouderlijke macht, welke dan door de rechter wordt toegewezen aan de voogdijvereniging, die de zorg voor het kind op zich neemt. Het Rijk verleent uit de staatskas een vergoeding voor elke dag, dat de vereniging het kind verzorgt. Uiteraard kan de vereniging al haar pupillen niet in een kringetje bij zich houden. Het ene kind vertoont deze, het andere gene fout. Er zijn in Nederland een groot aantal internaten, die zich op de opvoeding van dergelijke kinderen hebben gespecialiseerd. De vereniging kan daardoor het kind ter verzorging doorgeven aan een internaat, maar de voogdij blijft bij de vereniging. Het internaat ontvangt dan op zijn beurt van de vereniging een vergoeding voor de verzorging van het kind. Zowel de verenigingen als de internaten moeten uiteraard aan wettelijke normen voldoen.

Naar milder ingrijpen.

In de praktijk ontstond na wetgeving van 1901 de behoefte aan een mildere vorm van ingrijpen. Ontzetting uit de ouderlijke macht betekent immers totale losscheuring van het kind uit het eigen gezinsverband.

In 1922 ving de wetgever deze behoefte op door een wet, die de ondertoezichtstelling (gezinsvoogdij) mogelijk maakte. Dat wil zeggen: de kinderrechter (die hierbij zijn intrede deed) kon nu naast de ouders een gezinsvoogd (es) aanstellen, die in overleg met hem (de kinderrechter) naast de ouders voor de opvoeding van de kinderen zorgt. De grondgedachte, dat de ouders de éérste opvoeders zijn, blijft dan bewaard. De gezinsvoogd (es) is dan als het ware de loods, die het gezins-schip door veilige vaarwateren leidt, terwijl de kapitein (de vader) niet wordt onttroond. Bij de ondertoezichtstelling blijft dus het kind thuis, dat is althans de normale gang van zaken. Wel kán het voorkomen, dat de gezinsvoogd het in overleg met de kinderrechter en na erover met de ouders te hebben gesproken, het beter oordeelt, dat een kind tijdelijk (maar dan nooit lang) in een ander milieu, b.v. een internaat of een ander gezin, wordt ondergebracht, maar dit geschiedt normaliter op basis van vrijwilligheid.

Observatie huizen.

We spraken zojuist van internaten, die voor de voogdijverenigingen de kinderen opvoeden. Het is ook mogelijk, dat een voogdijvereniging een kind in een gezin plaatst. Zo'n pleeggezin ontvangt dan van de vereniging dezelfde vergoeding, die anders het internaat zou hebben ontvangen. De laatste tijd vooral is het streven der voogdijverenigingen erop gericht de kinderen zoveel mogelijk in pleeggezinnen onder te brengen. Want hóe goed de internaatsverplegers ook voor een kind mogen zorgen, de typische huiselijke sfeer zal men er nooit zo goed scheppen. In veel gevallen echter kán een kind niet in een pleeggezin worden geplaatst wegens te grote lichamelijke of geestelijke afwijkingen zoveel mogelijk bij elkaar in gespecialiseerde internaten te krijgen. Daartoe moet een kind éérst worden geobserveerd, zodat de laatste jaren het instituut van „observatie-huizen" opgang maakt. Vroeger verbleef een kind zonder meer tot zijn meerderjarigheid in een internaat en werd dan de vrije wereld ingelaten. Men schat, dat minstens 90% van deze kinderen in het vrije leven mislukten. Nu men meer gaat differentiëren en ook daardoor meer aandacht kan wijden aan het wegnemen van de afwijkingen, en doordat in het moderne opvoedingssysteem geheel verdisconteerd, dat het kind bij zijn meerderjarigheid totaal vrij wordt, is het aantal mislukkingen veel geringer geworden. Juist hier vindt men een der enorme waarden van het particulier initiatief. Kinderzorg is geen massa-werk.

Zojuist noemden we de pleeggezinnen. Een kind, dat in een pleeggezin komt, wordt nooit geadopteerd. Het kind komt er slechts tijdelijk, dat staat steeds vast. Vroeger of later kunnen de eigen ouders altijd weer in de ouderlijke macht worden hersteld.

Wezenzorg en adoptie.

Het systeem van de adoptie, waarbij een kind dus totaal als eigen kind wordt aangenomen en de naam krijgt van degenen, die adopteren, is in Nederland niet gebruikelijk, om de eenvoudige reden, dat volgens het beginsel van het Nederlandse recht adoptie niet mogelijk is. Wel kan bijvoorbeeld een wees worden geadopteerd, een verzoek tot naamswijziging moet echter altijd aan de koningin worden gedaan en ontleent geen enkel recht aan wettelijke bepalingen hieromtrent.

Wat de wezenzorg in Nederland betreft: eigenlijke weeshuizen zijn in Nederland aan het uitsterven. Volgens de laatste statistische gegevens zijn er in Nederland (10 millioen inwoners) niet meer dan 862 wezen opgenomen in inrichtingen en 515 ondergebracht in gezinen. De volksgezondheid is van die aard, dat het praktisch uitzonderingen zijn, dat een kind gedurende zijn eerste levensjaren volkomen ouderloos is en op de gemeenschap is aangewezen. Het aantal halfwezen is uiteraard groter, het aantal wel te verstaan, dat niet door familie wordt opgenomen. Er zijn in totaal 1470 halfwezen in inrichtingen en 363 halfwezen in gezinnen opgenomen. Nu we toch bezig zijn met statistische gegevens kan vermeld worden, dat in Nederland in totaal ruim 25000 kinderen in inrichtingen zijn geplaatst en 12000 in gezinnen.

Het is met de weeshuizen in Nederland zó gesteld, dat er als zodanig in totaal 132 staan geregistreerd, met een capaciteit van ruim 4800 kinderen. In 35 van deze huizen wordt echter geen enkele minderjarige wees meer verpleegd! Zes gebouwen stonden vorig jaar leeg, tien werden er gebruikt voor de huisvesting van gezinnen, negen waren omgeschakeld in tehuizen voor ouden van dagen en overigens werden er verschillende gebruikt als school, militair tehuis, tehuis voor jeugdbewegingen, enz. In de overige 97 weeshuizen werden in totaal slechts 719 wezen en 898 halfwezen, die niet onder de justitionele kinderbescherming vallen, verpleegd. Er bevonden zich wel méér kinderen in deze weeshuizen, maar dit was een gevolg van de omschakeling, die de besturen wegens gebrek aan wezen hadden doorgevoerd: zij waren er ook toe overgegaan voogdij-kinderen op te nemen.

De wezen zijn dus een zeer kliene minderheid in de Nederlandse kinderwereld. Zij vormen geen probleem. Groter probleem vormen de ruim 25 duizend jonge Nederlandertjes, die onder de justitionele kinderbescherming vallen. Zij moeten tijdens hun jeugd worden opgevoed tot normale staatsburgers, zodat zij ook normale gezinnen kunnen gaan vormen. Het kleine groepje wees-kinderen zijn volkomen normale kinderen. Zij missen vader en moeder en daar moet iemand anders voor in de plaats treden. De ruim 25 duizend echter moeten behalve opgevoed ook genézen worden. Hoe die geestelijke genezing geschiedt, hopen we in een volgend artikel te belichten.

Men denke niet, dat Nederland er met deze 25 duizend is. Er is ook nog een grote groep zogenaamde asfaltjeugd, jongelui, die te goed zijn om ze volgens maatregelen van ontheffing uit de ouderlijke macht of ondertoezichtstelling bij de kraag te pakken, maar toch ook weer niet goed genoeg, om ze ongemoeid te laten. Ook daarover een volgende keer. Dan is er nog de zorg voor het arme kind, voor de lichamelijk en geestelijk zwakke en gebrekkige kinderen. Hen allen zullen we nader in deze artikelenreeks ontmoeten.

Theo C. Droogh.

OPVOEDINGSGESTICHT VALKENHEIDE TE MAASBERGEN.

VAN ALCHEMIE TOT KERNPHYSICA

Men experimenteert in atoomsoorten

Duizenden jaren geleden leerde de mens het vuur kennen en daarmede had hij de eerste schrede op het gebied van de scheikunde gezet. Immers als hout of steenkool verbranden, gaan zij met de zuurstof uit de lucht een scheikundige verbinding aan, d.w.z. de allerkleinste bouwstenen van de stof, de atomen, worden dan op een andere wijze gegroepeerd.

Al sinds een paar duizend jaar beoefent men de scheikunde: bereidt men geneesmiddelen, reuk- en kleurstoffen en maakt men metalen uit hun ertsen vrij. Maar wat er bij al die scheikundige processen nu precies gebeurt, daarvan had men in vroeger eeuwen geen flauw idee. De scheikunde was toen nog een zuiver proefondervindelijke wetenschap, die slechts gevoed werd door overgedragen feitenkennis en door de fantasie van hen, die de scheikunde beoefenden.

Van Alchimie tot Kernphysica.

De successen, die men er mee bereikte en de merkwaardige veranderingen, die bij sommige scheikundige veranderingen optraden, leidden ertoe te gaan geloven dat het mogelijk moest zijn uit onedele stoffen goud te maken. En omdat dit „goud maken" belangrijke voordelen zou kunnen opleveren werd de kunst daarvan, de alchimie, zo veel mogelijk geheim gehouden.

Op den duur werd de geheime en heilige kunst der Alchimie, die oorspronkelijk slechts door de Egyptische priesters werd beoefend, meer en meer gemeengoed. In de middeleeuwen groeide zij zelfs uit tot zwendelarijen, die haar een minder goede naam bezorgden. Niettemin heeft zij de na haar komende scheikunde een massa reële en waardevolle feitenkennis overgedragen.

Het goud.

De steeds hechter wordende theoretische basis van de scheikunde liet geen plaats meer voor de gedachte aan het maken van goud uit onedele metalen. Doch in onze twintigste eeuw is die gedachte opnieuw opgekomen, geïnspireerd door de resultaten van de onderzoekingen van het echtpaar Curie, Lord Rutherford, Niels Bohr en nog zo vele andere geleerden van wereldnaam. Deze moderne alchimie is echter in geen enkel opzicht te vergelijken met de alchimie van de oudheid, want zij berust op totaal andere grondslagen. Terwijl men bij de alchimie en ook bij de tegenwoordige chemie slechts veranderingen aanbrengt in de groeperingen van de atomen, de bouwstenen van alle stof, gaat het bij de nieuwe wetenschap, die men algemeen kernphysica noemt, om veranderingen in de kernen van de atomen. Dit proces is van veel ingrijpender aard dan de scheikunde.

De alchimisten der oudheid hadden noch de kennis, noch het inzicht hoe men de ene atoomsoort in de andere zou kunnen omzetten, hoe men bijvoorbeeld van lood goud zou kunnen maken. Maar zelfs al zouden zij een beter begrip van de opbouw der materie hebben gehad dan nog zou het hun onmogelijk zijn geweest om stoffen te transmuteren, d.i. de ene atoomsoort in de andere om te zetten. Want daarvoor heeft men geweldige technische hulpmiddelen nodig: bijvoorbeeld een neutronengenerator, een cyclotron of een uraanzuil.

Nederland heeft modern kernphysisch laboratorium.

Hoe vreemd zouden de alchimisten der oudheid opkijken, als zij eens een kijkje konden nemen in het laboratorium van het Instituut voor Kernphysisch Onderzoek (I.K.O.) te Amsterdam. De reusachtige hal van het laboratorium, waarin het Philips-cyclotron is opgesteld, lijkt veel meer op een grote machinaal dan op de stoffige en rommelige werkkamer der alchimisten met haar schilderachtige wanorde van blaasbalgen, een oventje, vijzels en het meest vreemdsoortige glaswerk.

Alles in dit laboratorium imponeert, zowel door de enorme grootte als door het verzorgde uiterlijk van het cyclotron. Vanuit een aparte controle- en bedieningsruimte wordt elk der onderdelen van het cyclotron in de juiste volgorde, elk op zijn beurt, in werking gesteld. En als daarbij het intellect of de opmerkzaamheid van degene, wien dit verantwoordelijke werk is toevertrouwd, eens een ogenblik mocht falen dan waarschuwt het geloei van een sirene en het oplichten van een rood lampje onmiddellijk dat er iets verkeerd gaat. Het zou namelijk catastrophaal zijn als de electrische stroom, die de magneet bekrachtigt, ingeschakeld zou worden zolang de olie- en waterkoeling nog niet voldoende werkt, want dit zou betekenen dat de magneetwikkeling dan onherroepelijk zou bezwijken onder de warmte, die zo'n magneetstroom van een kleine tweehonderd ampère er in ontwikkelt.

Het totaalgewicht van het cyclotron bedraagt enige honderdduizenden kilogrammen. Het klinkt daarom haast ongelooflijk dat zulk een enorme machine nodig is voor het in beweging brengen van deeltjes, die zó klein zijn, dat vele billioenen er van in een millioenste deel van een milligram gaan. Door de in het cyclotron ontwikkelde krachten krijgen deze deeltjes een snelheid, die zó groot is dat zij daarmee in minder dan een seconde de omtrek van de aarde zouden kunnen afleggen. Dank zij deze snelheid zijn zij bij botsing op de een of andere stof in staat om tot in de kern van de atomen van die stof door te dringen en dit hechte fundament van de materie aan het wankelen te brengen. Soms worden daarbij deeltjes uitgestoten en een nieuwe stoomsoort gevormd. Een zwavelatoom kan dan in een phosphoratoom worden omgezet, gewone phosphor kan tot radioactieve phosphor worden gemaakt en zo zijn er reeds honderden nieuwe atoomsoorten gevormd, die alle meer of minder van de reeds bekende soorten afwijken. Dit is het nieuwe en tevens het grote wonder van de kernphysica.

Voor het huidige geslacht van natuurkundigen is het een fascinerende opgave om nieuwe kernphysische reacties en producten te ontdekken. Nog grootser is de opgave de wetten te leren kennen, die de krachten beschrijven, welke binnen de kernen van de atomen heersen, want daarvan is vrijwel nog niets bekend. Al dit onderzoek moet putten uit het experiment en daarom is het van zulk een enorme betekenis dat thans ook Nederland zijn cyclotron heeft.

DEPARTEMENT VAN ONDERWIJS EN VOLKSONTWIKKELING IN DE NEDERLANDSE ANTILLEN.

De Inspecteur van het Onderwijs, Hoofd van voornoemd Departement,

MAAKT BEKEND,

dat het Gouvernement van de Nederlandse Antillen bij een genoegzaam aantal deelnemers(sters) de instelling per 1 M... 1950 van een nieuwe cursus ter opleiding voor het Nederlandse diploma **Algemeen Analyst, 1ste gedeelte,** overweegt.

Eisen voor toelating: Mulo-B, Mulo-A met wiskunde of tenminste daarmede gelijkwaardige vooropleiding. Duur van de cursus: bijna 2 jaar. Aantal lestijden per week: acht. Cursusgeld: f. 25,— per maand, bij vooruitbetaling te voldoen.

Schriftelijke aanmelding onder overlegging van voldoende gegevens vóór 15 April 1950 op het Departement van Onderwijs en Volksontwikkeling, Johan van Walbeeckplein, alhier, alwaar ook nadere inlichtingen en programma's kunnen worden aangevraagd.

Wereld nieuws

..CIJFERS OVER DE JOODSE .... BEVOLKING. ....

Volgens het Amerikaanse Jaarboek van 1948/1949 ... Joodse bevolking van de ... de steden: New York 2.0... Chicago 300.000, Tel Aviv 250... Londen 234.000, Boekarest ... 000, Boston 137.000, Parijs 12... Boedapest 110.000, Jeruzalem ... 95.000, Rio de Janeiro ... Sofia 25.000, Amsterdam 14... Lodz 14.000, Rome 12.000, W... 11.000, Praag 10.000.

Van de 100.000 Joden, die ... dert 1940 in de Verenigde ... ten zijn binnengekomen en ... eertijds tot de „displaced ... sons" behoorden, heeft thans ... deel weer werk gevonden.

Het tijdschrift van het „... national Committee on the C... tian Approach to the ... noemt voorts de volgende ... len. Aangenomen wordt, dat ... aan de universiteiten in de ... enigde Staten 120.000 Joden ... deren, dat is een tiende deel ... de studerende jeugd van de ... enigde Staten.

Van 1943—1948 kwamen 52... Joden als immigranten het ... binnen. In de Verenigde St... zijn 3000 Orthodox Joodse ... meenten.

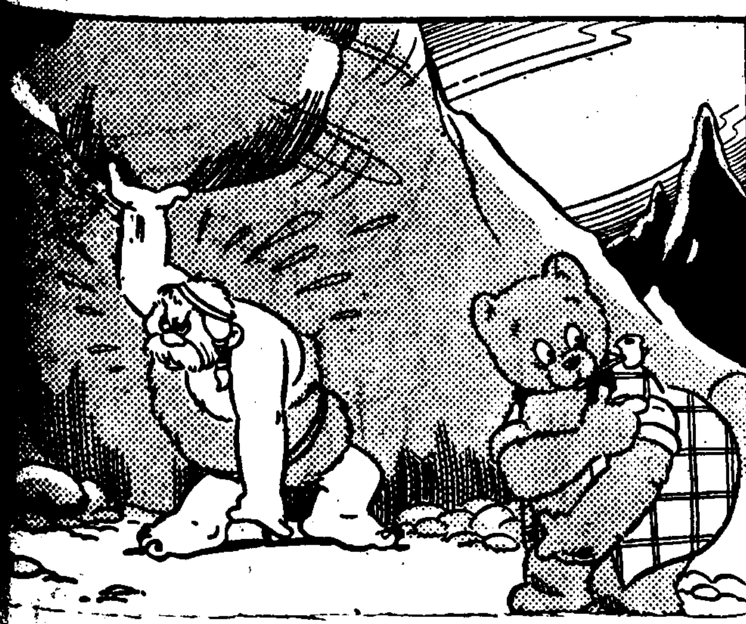
De totale Joodse bevolking ... de Verenigde Staten bedra... millioen op een totale bevolking ... van 148 millioen. 78% van ... Joden woont in de 15 grote ... den. Ongeveer 300.000 Joden ... lid van een vakvereniging. ... Joodse Liga in Amerika tegen ... communisme heeft in New ... een brochure doen verspreiden ... waarin gezegd wordt, dat ... Joodse bevolking van de Sovjet ... Unie sedert het uitbreken van ... tweede wereldoorlog van 5 op ... millioen is teruggelopen.

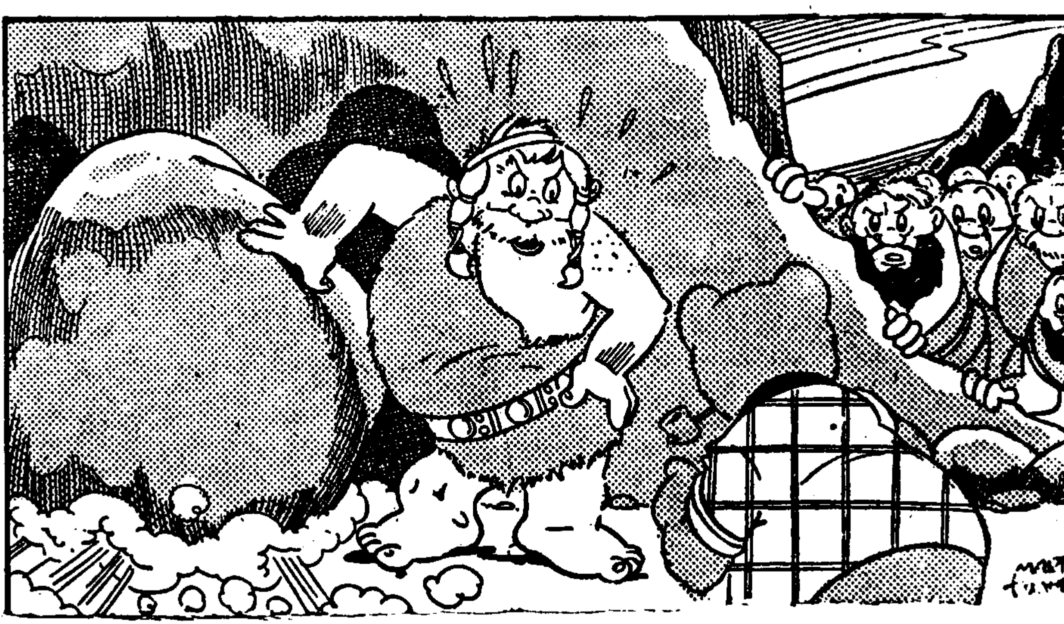
LANDBOUWUITBREIDING ARGENTINIE

Buenos Aires. — President ... rón heeft in een toespraak ... een agrarisch congres te Buenos ... Aires aan de landbouwers ... zocht voor de volgende oogst ... het tarwé-areaal uit te breiden ... met 25% tot 7 millioen hectare ... en het maïs-areaal met 50% ... 5 millioen ha.

Hij verzocht voorts het ... zaad-areaal te vergroten tot ... millioen ha. Hij deelde ... dat de landbouwers voor de ... we van de oogst 1950/51 ... veer 28 pesos per quintaal ... len ontvangen tegen 23, 50 ... sos per quintaal voor de ... van de oogst 1949/50.

...90 Tom Poes en de Bergmensen

...l rolde zijn mouwen zo hoog op als hij kon en ...met een half ...g naar hoofdman Bomdrom, die ...boven zijn hoofd hield, alsof het geen gewicht had. ...dig", zei heer Ollie, „heel aardig, jongevriend! Je ...gd zeker veel aan sport gedaan, is het niet? Maar ...ezeltje maar weer neer, dan zal ik je eens laten ... Bommel daarmee om weet te springen". — Bomdrom smakte het rotsblok op de grond, zodat de stofwolken in het rond vlogen en keerde zich met een zegevierende grijns om.

„Ja, laat zien, riep hij. „Jij laten zien hoe Bommels dat doen! Alleen hoofdmannens kunnen dit! Laten zien!" Intussen waren de andere bergreuzen van alle kanten naderbij gekomen en stonden nu in een halve kring om Bommel en Bomdrom heen...

...aag werkt aan grondwet

...rsoonlijk element gevaar voor politieke ontwikkeling

...dagen hield de heer ...rede voor de PCJ, ...het volgende ontle-...

...over het advies op ...eling en het voor-...wees spr. op poli-...zaamheid die in ...tisch stelsel onmis-...de tot constructieve ...belang van het land ...Het is echter te be-... spreker, dat de po-... de Antillen soms ...soonlijk te worden, ...zakelijke kanten van ... de eerste plaats ...brengen. Spreker ...dit persoonlijk ele-...stig gevaar vormt ...tieke ontwikkeling ...Alle partijen dienen ...veel mogelijk te ver-...Gebeurt dit niet, ...vaar niet denkbeel-...male capabele men-... de politiek zullen ...zich niet aan per-...vallen bloot te stel-...

...ssende periode van ...bestaan hebben wij ...te aan allen, die ...nnen bijdragen tot ...an ons politieke le-...

...ees er op, dat Cura-...een evolutionaire weg ...eft en is allerminst ... gestemd over de ...itieke ontwikkeling ...en. Integendeel! De ...en, die zich onmis-...deden, zijn even zo-...nen van een gezond, ... leven op de Antil-...is blij, dat men op ...niet de situatie kent, ...ls één politieke groepering de lakens uitdeelt, maar dat men geheel verschillende partijen kent, die allen met energie en overtuiging voor hun idealen strijden. Tenslotte wees spreker op de grote moeilijkheden, die verbonden zijn aan de poging om de zes eilanden der Nederlandse Antillen tot een eenheid samen te smelten.

In verband hiermede zal men de moeilijke taak hebben om te geven en te nemen, terwijl daarbij alle gevoelsoverwegingen terzijde gesteld moeten worden. Arubanen en Curaçaoënaars zullen elkaars rechten moeten eerbiedigen, zonder hun morele plicht tegenover de andere eilanden te vergeten. Want het is alleen maar aan toevallige factoren te danken, dat Curaçao en Aruba wel over grote materiële middelen beschikken, terwijl dit bij de andere eilanden niet het geval is.

Wij zullen, evenals dat in de grote wereld buiten de Antillen geschiedt, moeten trachten op de grondslag van billijkheid en redelijkheid, alsmede op die van een gezonde constitutie, die bescherming biedt tegen eventuele benadeling van interne eilandsbelangen, tot samenwerking moeten komen.

De heer Gorsira deelde mede, dat de Nederlandse regering alles in het werk stelt om, mede in verband met haar beloften aan Suriname, onze voorlopige grondwet kracht van wet te geven, zodat de RTC op korte termijn bij elkaar geroepen kan worden.

RECLASSERING

Beoordeling delinquent met voorlichtingsrapport

Dat over de Reclasseringsstichting op Curaçao veel onbegrip bestaat, lijkt het ons nuttig als vervolg op ons eerste artikel uit te wijden over taak en werkwijze van voornoemde Stichting.

Wij zien deze taak zuiver tweeledig, aldus Rabbijn Cardozo, en wel een voorlichtende (preventief) taak en vervolgens nazorg.

De preventieve taak bestaat dan in het voorlichten van de rechter, die dank zij een door de reclasserings ambtenaar samengesteld rapport een duidelijker beeld krijgt van de delinquent. De rechter wordt voorgelicht omtrent milieu, waarin de persoon is opgegroeid, plaatselijke en huiselijke omstandigheden, andere invloeden, die de delinquent heeft gebracht tot daden, die in de zin der strafwet voor strafvervolging in aanmerking komen.

Deze voorlichtende taak is belangrijk, omdat niet zelden blijkt, dat soms deze en andere uiterlijke factoren meer nog dan des delinquenten geneigdheid tot het boosaardige, oorzaken zijn geweest tot vergrijpen. Wanneer de omstandigheden en deze invloeden worden opgeheven, dan is de delinquent gered. Via dit voorlichtingsrapport dus kan de man reeds gunstiger worden beoordeeld, waarbij de rechter dus niet altijd behoeft over te gaan tot het nemen van vrijheidsstraffen.

Tot de verdere taak van de stichting behoort ook het onderhouden van het contact met de delinquent, die in voorlopige hechtenis verkeert. De verouderde wetgeving ten onzent kent de bevoegdheid aan verdedigers, reclasseringsambtenaren e.a. niet toe om delinquenten te bezoeken in de strafgevangenis voor aleer de instructie is gesloten.

Wij willen aan deze leemte voorbijgaan en ons bepalen tot de grote sociale betekenis van de Reclassering, die gelegen is in de nazorg van delinquenten, die na kortere of langere tijd weer in de maatschappij zullen terugkeren en weer in ons midden moeten worden opgenomen, willen zij straks niet ten prooi vallen aan herhaling van het kwaad.

In deze treedt de stichting op als vriend, die met advies en daad de delinquent bijstaat, bemiddelt bij werkgevers en alle andere instanties.

Door het groot vertrouwen, dat deze Stichting, ondanks het feit dat deze nog in de kinderschoenen staat, alom heeft gewekt, heeft het recente verleden bewezen, dat de Stichting in deze verdienstelijk werk heeft verricht.

Want in alle gevallen, waarin de Stichting geroepen werd „toezicht" te houden, is gebleken dat niet één tot recidive is gekomen.

Voorwaar een succes, waar de Stichting met trots op kan terugzien.

EEN VERVELENDE ONTDEKKING.

De vrouw A.B. wonende aan de Fahrenheitstraat deed aangifte van diefstal van ongeveer ƒ 650.— welk geld zij in haar kleerkast bewaarde. De diefstal is vermoedelijk gepleegd door haar kostganger S.H., die ter zake werd aangehouden. Hij ontkende de diefstal.

HIJ MOET CIPIER WORDEN.

De dertienjarige scholier A.R.M. was kwaad op zijn onderwijzer. Hij verzuimde herhaaldelijk van school, stal hier of daar een open hangslot en hing dit op de afsluiting van de schooldeur met gevolg, dat de onderwijzer en alle leerlingen zaten opgesloten. Toen hij dit voor de derde maal deed, werd het echter gezien en werd aan zijn vreemd spel een einde gemaakt door de recherche. Toen deze jongen aan de tand werd gevoeld, bekende hij tevens een aantal kleine diefstallen.

AUTOBANDIETEN.

In de nacht van Zaterdag op Zondag werden twee langs de weg geparkeerd staande auto's weggenomen. Van een derde werden de contactdraden verbroken. Men was er blijkbaar niet in geslaagd de motor gestart te krijgen. De andere twee auto's werden in de loop van Zondag ergens in de cunucu door de politie terug gevonden. Naar de daders wordt een onderzoek ingesteld.

ingezonden
buiten verantwoordelijkheid der Redactie

UITBREIDING HAVEN VAN ARUBA?

Wanneer men het oor te luisteren legt naar de verschillende meningen, die er worden geuit omtrent verdere uitbreiding van de Arubaanse haven, is de conclusie spoedig getrokken, n.l. om maar niet verder geld te verspillen aan een haven, die groot genoeg is, waar vier grote schepen tegelijk kunnen inkomen plus nog een paar kleinere. Deze conclusie wordt zelfs gedeeld door goed ingewijden in de handel.

Verheugend was dan ook het besluit van het bestuur, niet accoord te gaan met het besluit van de Staten tot een geldlening voor verdere uitbreiding, waaronder de belastingbetalers nog meer gebukt zouden gaan. Onder de lasten, die worden opgelegd, door coalitie leiders, die door hun hoogmoeds idialen vergeten, dat de conjunctuur reeds in dalende lijn is. Overal hoort men klagen, het zaken leven zegt dat het zo stil is. Waar moeten straks, als de werkeloosheid in stijgende lijn blijft opgaan, de belastingcenten vandaan komen?

En nu toch maar weer voorstellen een delegatie uit Holland te laten komen op kosten van de Ned. Antillen, omdat de leiders er zelf niet uit weten te komen hoe hun machtsdroom vervuld kan worden. Wat betekenen de ellenlange artikelen van de mr. dr., die niets anders zijn dan holle klanken, die zich zelf tegen spreken uit vroegere gepubliceerde artikelen. Zulke draaierijen mag men toch niet van een Mr. Dr. verwachten, want dat is een aanfluiting tegen het gezonde verstand, dat zich gaat afvragen of dit nu een leider is van een politieke partij?

Hoe durft Eman, wetende, dat de Antillen zo overbelast zijn?, gelden aan te vragen voor een nieuw bestuurskantoor op Aruba? Waarom doet deze grote A. V.P.-leider dan niet eens een voorstel dit op eigen kosten te laten bouwen. De belastingbetalers kunnen geen hogere belasting meer verdragen.

In Suriname werkt de nieuwe regeling reeds en hier zitten de Staten nog steeds te praten, geld en tijd te verspillen voor niets. Wanneer krijgen wij leiders van grote politieke partijen, die weten wat zij willen? Mannen, die het belang van de eilanden voor ogen hebben, die wars zijn van partijpolitiek. Zulke leiders hebben wij brood nodig, anders zal het er donker gaan uitzien voor de Ned. Antillen.

Een belastingbetaler.

MAG DAT?

Van goede zijde is mij ter ore gekomen, dat bewoners van de Lago Colony, dwars door de Lago Heights met hun voertuigen rijden, en zelfs naar de Beach van Grape Grove Field gaan zonder dat deze voertuigen voorzien zijn van geldige belasting-Kentekens. Dat deze wegen als openbare wegen beschouwd worden, blijkt naar al te goed uit het feit dat men op die wegen evengoed verbaliseerd kan worden voor een of andere overtreding.

Is het niet de bedoeling dat, voor elk voertuig waarmede over de weg gereden wordt, belasting verschuldigd is??

Verder doen nog hardnekkige geruchten de ronde, dat verschillende bewoners van de Lago-Colony het plan opperen om gezamenlijk voor een stel Belasting kentekens te betalen en die kentekens samen en om de beurten te gebruiken op hun auto's wanneer zij naar de Stad of San Nicolas moeten.

In dien dit plan uitgevoerd wordt, is dat regelrecht in strijd met de wet en om dit op afdoende manier te voorkomen, staat het Gouvernement der Nederlandse Antillen een goede weg open en die is: *DAT MEN VOOR ALLE RIJ- EN VOERTUIGEN op ALLE EILANDEN DER NEDERLANDSE ANTILLEN — BELASTING VERSCHULDIGD IS.*

R.

NIEUWS VAN OVERAL

ONDERZEEBOOT MET ATOOMENERGIE

Pittsburgh. — De „Westinghouse Electric Company" gaf toe, dat zij bezig is met bouwen van een onderzeeboot, die door atoomkracht wordt aangedreven; geleerden zeggen, dat een dergelijke duikboot steeds kan doorvaren zonder brandstof in te nemen.

Uit de B-klasse

Komende Week-end

P.S.V. en Scherpenheuvel zijn geen onbekende voor elkaar. De verstandhouding en vriendschap is buitengewoon.

De samenwerking schitterend. En toch is er geruimen tijd iets wat P.S.V. dwars zit. Ze hebben wat men noemt nog een appeltje te schillen met Sch. Dat is van een gevalletje dat zo omtrent tien maanden oud is. Het was naar wij meenden op de eerste Zondag van Juni 1949. Scherpenheuvel is toen zo ondeugend geweest de Politie in de luren te leggen, vooral Matrona was zeer onwillig. Het was een zware karwei voor de Sch. boys die met een 3—2 overwinning uit de strijd. kwamen. Sindsdien is P.S.V. op volle kracht gebleven ja nog sterker geworden terwijl Sch. heel wat verzwakte. En nu na bijna tien maanden is de Politie dat grapje nog niet vergeten en zal er Zondagmiddag om vier uur in het Stadion met de Sch. boys afgerekend worden. Ja de P.S.V.-ers zullen na de afrekening kunnen lachen. En de Sch. boys wel die lachen mee.

Huracan en Unidos gaan Zaterdag naar het Stadion. Het zijn twee krachten die 90 minuten lang zullen vechten voor de overwinning. Het is lang niet zeker dat er een overwinnaar uit de strijd te voorschijn komt, maar zeer goed mogelijk dat de punten gedeeld worden.

Res A.-klasse

Zo schitterend als het eerste elftal van Jong Holland de competitie afwerkte zo slecht doen het de reserves.

Verleden Zondag kregen ze van Veendam, dat toch ook niets presteerde in de competie een malse nederlaag van 3—0. Als we ons niet vergissen hebben het rood wit blauwen in de competie nog niet tot een overwinning kunnen brengen. Nu ze tegen Vitesse moeten spelen verwachten we ook niet meer dan **hoogstens een gelijk spel.**

C.-klasse.

Estudiantes ontvangt Sithoc op Mundo Nobo. Sithoc dat altijd bezield is met de wil om te winnen zal er ook nu alles op zetten om te winnen.

Maar de rood witten die zich bijzonder goed thuis voelen op Mundo Nobo laten zich niet zo maar overrompelen. Mogelijk weten ze elkaar in bedwang te houden en de buit te delen.

Zondagmorgen moeten de Jong Holland Junioren weer op het SUBT terrein verschijnen om te kampen tegen de SUBT Junioren. Het zal wel gaan zo als veertien dagen geleden. Jong Holland zal zich niet laten zien.

Zondagmiddag drie uur zal aan de SUBT veteranen de eer te beurt vallen de Maduro's Bank te ontvangen. Maduro's Bank is de laatste tijd buitengewoon actief en daarom verwachten wij ook dat de rustige SUBT veteranen er meer dan genoeg aan hebben. Toch moeten wij de veteranen niet onderschatten. Wanneer b.v. het kanon Maduro op schot komt met harde en goed gerichte schoten dan zou het misschien nog wel kunnen gebeuren dat Maduro's Bank begint te wankelen. Het is in ieder geval altijd prettig goede schutters op schot te zien.

Als de Veteranen zich afgebeuld hebben zal het eerste elftal van SUBT de tegenpartij zijn van Transvaal. Het schijnt dat de staartclubs van de A klasse er genoeg van hebben en in het komende seizoen wat hoger mikken. Verleden week was het Jong Curaçao en nu Transvaal. Wij hopen dat de Surinamers op volle kracht uitkomen en goede training houden zodat het voor de voetballiefhebbers een kijkje waard is.

JUBILEUM SUBT

Ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan in September heeft het Bestuur van SUBT een fijn smaakvol Jubileumspeldje laten vervaardigen. Het is een sieraad op iedere blouse en jas en we kunnen het een ieder die van sport houdt aanbevelen.

Het spreekt van zelf dat alle leden en supporters van SUBT zich met dit mooie speldje zullen tooien.

Agenda

BIOSCOPEN

WEST-END: „The red shoes" 19 en 20 uur.

CINELANDIA: „El Paso" 19 en 21 uur.

ROXY: „The life of riley" 19 uur; „You got to stay happy" 21 uur.

SYNAGOGEDIENSTEN: Synagoge „Mikvé Israël", Columbusstraat: Vrijdag, 24 Maart te 18.15 uur Avondgebed van Sjabbat — Na afloop Kidoesj (Sabbatwijding) in de Vergaderzaal. Zaterdag, 25 Maart te 8.30 uur Ochtenddienst — Schriftlezing: Leviticus 1 tot en met 5; te 18.30 uur Avondgebed.

WIT-GELE KRUIS: De nacht dienst der verpleegsters wordt waargenomen door: *Zuster Brunings*, Landhuis Habaai, tel. 3782.

APOTHEKEN: De weekdiensten der apotheken worden waar genomen door: *Botica Wilhelmina*, Hendrikplein 7, tel. 2380 en *Botica Central*, Bredestr. (O) 45, tel. 3281.

COLONNE RODE KRUIS: Ingeval van nood bellen: J. R. v. Geffen, 3689 (dag en nacht).

OPENSTELLING TELEGRAAFKANTOREN.

Telegraafkantoor Wilhelminaplein (CWZ-gebouw): dag en nacht geopend).

Telegraafkantoor Handelskade 18; dagelijks van 0700—2400

Telegraafkantoor Curaçao - Hato: dagelijks van 0700 — 1900.

LUCHTPOSTSLUITING: De luchtpostsluiting voor Nederland en Suriname is tot Zaterdagmiddag 16.00 uur. (Op Hato tot 18.30 uur).

CUROM

Vrijdag: 18.30 Kinderuitzending; 18.50 Dinermuziek; 19.20 Uitzending in het Papiament; 19.35 U luistert deze week naar Phillips Montague; 20.00 Nieuws; 20.15 Onder Hollandse vlag; 20.30 Zuigelingen- en kleuterzorg; 20.45 „Muziek zonder zorgen"; 21.00 Kitty den Haan draagt een Vlaamse vertelling voor; 21.30 Actuele causerie; 21.35 Gramophoonplaten; 21.55 Nieuws en sluiting.

P.C.J.
25.57 — 31.28

Vrijdag: 19.00 Nieuws; 19.10 Buitenlands weekoverzicht; 19.30 Ensemble „Vrij en Blij"; 20.00 Nieuws; 20.06 *Rubriek voor de West;* 20.20 The Southsea Hawaiians; 20.40 Actualiteiten; 20.45 Persoverzicht; 20.54 Guinomar Novaes, piano; 21.06 Financieel Economische Rubriek; 21.18 Avondwijding; 21.21 Nieuws en sluiting.

A.V.R.O.S. (19 meter)

Vrijdag: 16.00 Reclameuitzending; 16.30 Voor de jarigen; 17.15 Naar bed; 17.25 Omroepadvertenties; Mark Twain; 1815 Comité Christelijke Kerken; 18.35 Intermezzo; 18.40 Nieuws; 19.01 Hindostaanse uitzending; 20.00 U vraagt, de Avros draait; 20.15 V.I.P.; 20.30 U vraagt, de Avros draait; 20.55 Nieuws en sluiting.

WACHTDIENSTEN.

C.P.I.M.

Telegram Afdeling: 23 — 7.30 uur J. Korevaar, tel. 3234.

Personeel Afdeling: M. B. Lansink, Hotel Negropont, tel. 2330 bij geen gehoor, tel. 2844/2843/2400.

Materialen Afdeling: J. Nolte, Parkweg 8, J.D. tel. 3220.

C.S.M.

Rederij: P. J. Hesper, tel. 2710.
Scheepsagentschap: 8 — .23 uur kantoor, tel. 2458/2551; 23 — 8 uur A. Bloemink, tel. 2288.
Dok-Afdeling: J. P. Marcussen.

Geneeskundige Dienst:
25/3 (12.30) — 27/3 (7.30): Dr. W. de Loos, tel. 3232, b.g.g. tel. 2289.

VERBETER DE WERELD, BEGIN MET JE ZELF.

NIWIN wil „landsverdedigers" gezellig „home" bieden

Actie voor lectuur ingezet

In de Eagleclub werd een bespreking gehouden, waarbij aanwezig waren de leden der Arubaanse Pers, het Bestuur der Niwin afd. Aruba, de heer J. van Dulst voorzitter, de commissarissen Kapitein Fraai en Commissaris van Erp en de secretaris, de heer Jos van der Schoot. Deze bespreking diende om de pers op de hoogte te brengen van de door de Niwin gevoerde acties en de komende acties.

In 1949 werd er twee acties gehouden, de cigarettenactie en de Kerstpakkettenactie. Over de sigarettenactie schreven wij reeds uitvoerig en was een daverend succes. Aruba droeg alleen al 55% bij van de actie sigaretten in de Ned. Antillen. Dat de jongens blij waren met deze cigaretten, blijkt wel uit vele brieven, waarvan wij er een vermelden. De jongens in het hospitaal te Palembang schreven als volgt:

„Wij danken U hartelijk en welgemeend voor de zeer royale gift van maar eventjes 10 pakjes cigaretten, hetgeen hier een „schat" betekent en door ons gerekend wordt tot het „hoogste" goed. 1 Pakje Amerikaanse cigaretten staat gelijk met 5 dagen soldij."

Bovenstaande greep uit de vele brieven zal voor allen, die direct of indirect aan het welslagen der actie hebben medegewerkt, een teken zijn dat hun werk meer dan gewaardeerd werd. En het comité bedankt dan ook langs deze weg U allen nog eens hartelijk.

De Kerstpakkettenactie was niet zo best. Wij hadden gemeend 1000 etiketten te verkopen men kon er maar 650 kwijt, dat kwam door de maand December, waarin reeds zovele andere acties zijn gehouden.

Dat is het verleden en nu de toekomst. Onze jongens zijn nog steeds in Indonesië en eerst eind September zal de laatste man vertrokken zijn.

En zullen er nog alleen jongens in Nieuw Guinea zitten. De laatste actie is door de NIWIN ingeluid en ook Aruba zal haar steun hieraan geven.

De meeste begeerde artikelen zijn gramofoons en platen, sigaretten en lectuur. Een andere actie is de verzorging van de militairen op Aruba en de bemanningen van het smaldeel, die Aruba bezoeken. Nu de marine geen basis meer in de Oost heeft, zal men voortaan jaarlijks wel een eskader in de West ter oefening krijgen. De eerste actie zal zijn lectuur te verzamelen. Hiertoe zal van 25 Maart tot en met 1 April een grootscheepse actie gehouden worden. Door pamfletten zal deze actie worden aangekondigd. Aan ieder huis zal worden aangeklopt voor lectuur en oude boeken, die voor onze jongens zeer welkom zijn. Hebt U reeds boeken? Zendt Uw bericht dan aan een der bestuursleden en de boeken worden bij Uw thuis afgehaald. Helpt deze actie steunen. U leest een tijdschrift en gooit het weg, niet verder denkend of wat er mede gebeurt. Bewaar ze van nu af aan. Lectuur is hartelijk welkom. Kijk eens in Uw kasten, er is nog wel een of ander oud boek. De medewerking der padvinders zal worden gevraagd en wanneer deze komen helpt gij hen door veel boeken of andere lectuur te geven. Aruba begrijpt Uw taak het is voor onze jongens op Aruba.

De volgende actie zal zijn een buitenhuis te creeren voor de jongens aan de beach.

Ieder jaar heeft een militair recht op verlof, de meeste nemen het niet op, omdat zij niet weten waarheen zij moeten gaan. Hier moet niet alleen de bevolking helpen, doch ook het gouvernement. De barakken op het vliegveld gaan weg, kan het comité er niet een kopen?

Bestaat de mogelijkheid, dat het gouvernement een stuk grond aan de beach verhuurt of ter beschikking stelt? En dan gij lezers, geeft gij, Uw steun door Uw bijdragen wanneer er een beroep op U wordt gedaan. Het is hard nodig. Geeft deze jongens een prettig verlof, zij zijn zo ver van huis en meestal geheel alleen. Wilt gij verder gaan, nodig eens een of een paar militairen bij U thuis, geef ze de huiselijkheid die deze jongens missen. Laat hen eens een avondje komen kaarten of een dansje doen.

Geeft deze jongens, die toch dienstplichtig zijn en hun plichten hier op en voor Aruba vervullen, eens wat huiselijkheid.

Aruba heeft steeds haar taak geweten, bij de actie was Aruba het hoogste van de Ned. Antillen. Thans gaan wij een lectuurinzameling houden en daarna een buitenhuis voor onze jongens, Aruba begrijpt Uw taak, er kan weer iets groots verricht worden en dat ligt in de lijn van Aruba

'De rode schoentjes'

Een abstract en filmisch ballet.

De Rode Schoentjes is een ballet, naar het gelijknamige sprookje van Hans Christiaan Andersen, met daaromheen geweven een niet al te origineel filmverhaaltje met hetzelfde motief. Deze Eagle-Lion-Rankfilm is dan ook niet merkwaardig om zijn verhaal, evenmin om zijn spel of verfilming, ofschoon zij allen niet slecht zijn, maar vooral omdat men er goeddeels in geslaagd is, moderne kunst te brengen in een voor het grote publiek begrijpelijke, en dus aanvaardbare vorm. De beide regisseurs, Michael Powell en Emeric Pressburger mogen dan ook met recht zich beroemen op een film, die later hoogstwaarschijnlijk een blijvende plaats zal blijken te hebben in de annalen der filmkunst. Moira Shearer speelde op voortreffelijke wijze de rol van de grote danseres (de rol werd gedanst door Leonide Mussine) en onderv.nd krachtig tegenspel van Marius Goring en Anton Walbrook. Speciaal de laatste willen wij extra noemen, omdat hij niet alleen door markant spel de film van het begin tot het einde beheerste, maar ook, omdat het voor een groot deel aan hem te danken is, dat er, het niet al te sterke slot van het scenario ten spijt, een enormé climax in deze film zit. Naast de danskunst, die uitermate de hoofdzaak van deze film is, valt er hier en daar van goede moderne muziek te genieten, die uitgevoerd wordt door niets minder dan het Royal Philharmonic Orchestra o.l. v. Sir Thomas Beecham. Zoals wij reeds zeiden, is het motief van filmverhaal en ballet practisch identiek: Een balletdanseres wordt door haar rode schoentjes betoverd en kan hiervan slechts door de dood verlost worden; doch in de uitwerking komt het filmverhaal verre ten achter te staan bij het ballet, daar het eerste in de enigszins banale vormen vervalt van de innerlijke strijd tussen roeping en liefde, terwijl het tweede daarentegen in zijn abstracte en filmische vormgeving een ware openbaring is. Het is dit complete ballet, dat, op een noodwendige onderbreking helaas in de ouverture na, ononderbroken in de film wordt opgenomen, dat deze film zo bijzonder maakt en een gang naar de bioscoop rechtvaardigt. Hierdoor is de lengte van de film uiteraard groter dan normaal (2½ uur), doch het is een verdienste op zich zelf al, dat men, ook wanneer er niet gedanst wordt, geboeid blijft. Naast de balletten getuigt de film bovendien nog dikwijls van gaaf filmisch inzicht, levenswijsheid en gezonde humor. De technicolor voldoet ons inziens alleen tijdens de balletten. De overigens fraaie landschapopnames in Zuid-Frankrijk doen in de iets te felle kleuren helaas wat onnatuurlijk aan.

Overigens was de toepassing van het kleurenprocede weer zeer geslaagd, speciaal in de grauwe morgenscene in het repetitie-lokaal na het kleurige ballet van de voorgaande avond.

Wereldnieuws

GRIEKS KABINET BEEDIGD.

Athene — De nieuwe Griekse regering onder leiding van de liberale leider Venizelos is door koning Paul beëdigd. Het kabinet bestaat geheel uit liberalen, uitgezonderd Canelopoelos, de leider van de unie-parti[j] beralen hebben 51 van de [ze]tels in het parlement. Z[...] één na de grootste part[ij] nemers verwachten, dat [...] los spoedig de leiders v[...] dere partijen aan zijn [...] zal toevoegen.

GEEN DEBAT OV[ER] SERETSE KHAM[A]

Londen — De Britse [...] heeft gisteren geweigerd [...] bat in het Lagerhuis to[e te staan] over de kwestie-Seretse [...] De liberalen wilden deze [...] in debat brengen en er [...] tie van wantrouwen aan [...] den. Seretse is vand[aag] vliegboot uit Southampt[on naar] Afrika vertrokken.

HAVENSTAKING IN [...]

Parijs — De havena[rbeiders] in Nice hebben gisteren [...] de 24 uur-staking om [...] loon voor onbepaalde [tijd] te zetten. Vandaag zulle[n] venarbeiders in Brest [...] staken. In Boulogne [...] twee derden van de ha[...] ders voor onbepaalde t[ijd] ken uit protest tegen d[...] tie van de vakbondle[...] Marseille. Te Roanne [...] traal- Frankrijk hebben [...] 1500 mensen gedemonstr[eerd te]gen het vervoer van [...] ander oorlogsmateriaal. [...] politie-agenten werden [...] 23 personen werden [...] steerd.

PAPIERFABRIEK [IN] PORTUGAL.

Lissabon — Met be[hulp van] Marshall-gelden zal Por[tugal een] fabriek voor de verva[ardiging] van papierpulp bouwen. [...] briek zal waarschijnlijk [...] jaar gereed zijn en 20.000 ton papierpulp kunnen [...] ren, waarvan 18.000 [...] zal kunnen worden ve[...] Portugal zal dan geen pa[...] behoeven in te voeren [...] ming van de totale bo[uw] van de fabriek bedraagt [...] dollar.